

ΟΙΚΟΤΕΝΕΙΑ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έλένη, συγχώρησέ με. Καταλαβαίνω πώς δεν πρέπει να σου δηλητηριάσω την ετυχία, αλλά άκουσε και τους φόβους που μου υπαγορεύει η πείρα της ζωής κ' η αγάπη μου. Δεν είναι πρώτη φορά που τα ταπεινά πάθη των ανθρώπων κούβονται κάτω απ' την αδιόλητα και την τρυφερότητα. Αν σου εξήσωαζε από την αρχή καθαρά τους ενόχους πόνους του, θα τον άδωχες και την τρυφερότητα απ' την αδιόλητα και την τρυφερότητα. Γι' αυτό θέλησε με τρόπο να σε συγκινήσει, να συνθήσει τη φαντασία σου στα πλούτη και στις απολαύσεις και να σε ξεγαλήσει με την περσό. Ω, άκουσε κ' έμένα. Έλένη, άκουσέ με, σ' αγαπώ τόσο!...

Η Έλένη έσκυψε το κεφάλι της και δεν απάντησε.

— Σε εξορκίζω, εξακολουθήσε με θέρη ο Γάστων, φυλάξου πριν πάρες οριστική απόφαση και πρόσχε πάντοτε όσους σε περιβάλλουν, γιατί γύρω σου υπάρχουν κρυμμένοι πολλοί κίνδυνοι. Φύλαξε τον εαυτό σου, Έλένη, είσαι η τιμή μου, η ετυχία μου, η ζωή μου!

— Θ' ακολουθήσω τις συμβουλές σου, φίλε μου. Ωστόσο από δεν θα μ' εμποδίσει καθόλου από το ν' αγαπώ τον πατέρα μου.

— Όχι μόνο να τον αγαπάς, αλλά και να τον λατρεύεις, έθε όμως να βγώ γελασμένος στους φόβους μου.

— Πόσο είσαι ευγενικός απέναντί μου, Γάστων.

— Ό,τι κι' αν σου τύχει, να μου γράφεις αμέσως, Έλένη. Καθώς έέρεις, αναχωρώ για το Παρίσι, όπου με καλούν οικογενειακές υποθέσεις, για τις οποίες σου έχω μιλήσει άλλοτε. Θα κατέλυσω στο ξενοδοχείο «Ερωτικών Μόδιων», οδός Μποντουαί. Γράψε μου σ' αυτή τη διεύθυνση, αλλά πρόσχε να μην το μάθω κανένας.

— Γιατί τόσο μεγάλες προφυλάξεις;

— Ο Γάστων φάνηκε λιγάκι διστακτικός.

— Γιατί μόλις μάθουν πως εγώ είμαι άρρωστος, όπερασπιστής σου, αμέσως θα προσπαθήσουν να με ξεχάσουν για να πραγματοποιήσουν τους έγκληματικούς σκοπούς των.

— Είσαι και σ' κάποις μυστηριώδης, Γάστων. Ο πατέρας μου κούβεται κι' ο αγαπημένος μου θέλει κι' αυτός να κρυφτεί...

— Έξασα έτοιζε η πόρτα.

— Α! έρχεται η κορία Ντεσέ, είπε η Έλένη... Ανοίγει τη θύρα του ποθαλάμου. Η συνομιλία μας της φάνηκε πως βότασε πολύ. Είμαι, καθώς βλέπεις, υπό επιτήρηση, όπως και στο μοναστήρι.

— Ο Γάστων έφλησε το χέρι που του άπλωσε η αγαπημένη του και έφυγε με σφιγμένη την καρδιά.

— Όπως γράψαμε και παραπάνω, ο Γάστων έφυγε αμέσως για το Παρίσι. Απομακρυνόμενος με το άμαξι

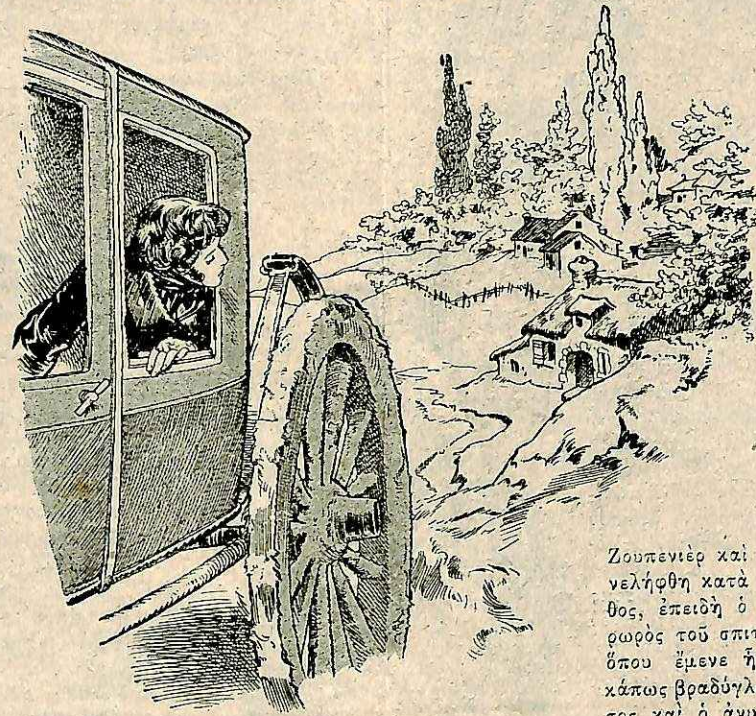
από το Ραμπουργιέ, κυτούσε προς το χωριό φυθουζόντας:

— Αντίο... Αντίο, αγαπημένη μου Έλένη!...

Η καρδιά του ήταν βαρειά. Δεν ήξερε τί του επιφυλάσσει το μέλλον. Θα έπι'όσε του έγγλημάτος του; Θα ένώνετο ποτέ με τη λατρευτή του;

Ο ΝΤΥΜΠΟΥΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Ένωμεταξύ στο Παρίσι ο Ντυμπουά είχε εξαπολύσει παντού του:

— Αντίο... Αντίο αγαπημένη μ'ν Έλένη!...

κατασκόπους του για να προλάβει τη συνωμοσία.

— Έπρεπε να εύρεθ' ο λοχαγός Λά Ζονκιέ, τον οποίο θα συναντούσε ο Γάστων στο Παρίσι και με τον οποίο θα συνεννοείτο για τη δολοφονία του Αντιβασίλειος. Τόν λοχαγό αυτόν κατάρθωσε να τον ανακαλύψει τέλος το δραστήριο λαγωνικό του Ντυμπουά, ο Ταπέν. Έμαθε ότι ο Λά Ζονκιέ μένει στο ξενοδοχείο το «Ερωτικών Μόδιων», οδός Μποντουαί, και πήγε στο ξενοδοχείο αυτό, μίλησε με τον ξενοδόχο και βεβαιώθηκε για την πληροφορία που του είχαν δώσει.

Κατευχαριστήμένος πλέον ο Ταπέν, γύρισε στο Παλιό Ρουαγιάλ, όπου ανέκρινε τον Ντυμπουά τη στιγμή που έρχαινε από το θέλαμο του Αντιβασίλειος. Ήταν τόσο εύθυμος, ώστε δεν ήθελε να τον άμαξι.

— Μάλιστα, γ' φηλότατε.

— Λά-Ζον-κιέ; Ήταν ο Ντυμπουά, τονίζοντας.

— Είστε λοχαγός; — Μάλιστα, γ' φηλότατε.

— Πραγματικός λοχαγός; — Ναι, είδα μάλιστα και το λοφέριό του.

— Καλά, και τί κάνει λοιπόν;

— Κάποιον περιμένει, φαίνεται, κι' όλη την ώρα πίνει.

— Και πληρώνει; ρώτησε ο Ντυμπουά με τρόπο που έδειχνε ότι άπέδιδε μεγάλη σημασία σ' αυτό.

— Πληρώνει λέει; Άλλοπτη.

— Μπράβο, Ταπέν, είσαι έξυπνο παιδί.

— Μα αν ήπιε χωρίς να πληρώνει, δεν ήταν υποπτος άνθρωπος, παρετήρησε ο Ταπέν με μετριοφροσύνη.

Ο Ντυμπουά του έδωσε δέκα λουδοβίκια για τον κόπο του και μερικές παραγγελίες ακόμα, ντύθηκε και κατευδόθηκε πεζή προς την οδό Μποντουαί, όπου βρισκόταν το «Ερωτικών Μόδιων». Είχε κανονίσει προκαταβολικά να πάντα για τη σύληψη του λοχαγού. Ο κ. Βουαγιέ ν' Αρζανσώ, ο διευθυντής της 'Αστυνομίας, έθεσε στη διάθεσή του έξι αστυνομικούς μεταμφιεσμένους σε Γάλλους στρατιώτες. Όλοι αυτοί θα συννηνώντο στο «Ερωτικών Μόδιων».

Το έστιάτοριο του ξενοδοχείου αυτή την ώρα ήταν άδειο. Όταν όμως το ρολόι χτύπησε μία μετά το μεσημέρι, μπήκε ένας Γάλλος στρατιώτης, ο οποίος προηγουμένως είχε σταθ' άπέξω στο δρόμο και κύταζε την έπιγραφη του καταστήματος. Έπροχώρησε στη μεγάλη σάλα και πήγε να καθίσει σ' ένα τραπέζι απ' το άριστο μέρος. Μόλις σήκωσε το χέρι του για να χτυπήσει να του φέρουν κρασί, είδε στην πόρτα να μπαίνει ένας άλλος στρατιώτης, ντυμένος τα ίδια μ' αυτόν. Εκείνος στάθηκε λίγο και προχώρησε διατακτικά προς το μέρος όπου καθόταν ο συνάδελφός του. Οι δύο στρατιώτες κυτάχθηκαν για μία στιγμή προσεκτικά.

— Μπα! Έσύ είσαι, Γριπάρ! φώναξε άμέσως ο ένας.

— Ό! Καλώς το Νουάρ! είπε ο άλλος.

— Και τί γυρεύεις σ' αυτή την ταβέρνα;

— Ξέρω κ' εγώ... Φαίνεται πως κάποιον θα πιάσουμε.

— Έτσι φαίνεται.

— Και τώρα τί σκοπεύεις να κάνεις;

— Να πιώ.

— Άς πιούμε τότε μαζί.

Και χτύπησαν δυνατά στο τραπέζι. Άμέσως έτρεξε ο κάπηλος.

— Κρασί! διέταξαν οι δύο στρατιώτες. Και να'ναι καλό.

— Έννοια σας, άποκρίθηκε εκείνος, τέλειο πράμα.

Σε λίγο είχαν μπροστά τους μία μπουκάλα γεμάτη και είχαν άδειάσει κιόλας τα ποτήρια τους.

— Για να σου πω, είπε έξασφα ο ένας στρατιώτης στον άλλον, δεν έέρεις τίποτα παραπάνω απ' αυτά που μωδες; Ποιόν θα συλλάβουμε;

— Κάποιον λοχαγό, απάντησε ο άλλος. Μα για βουδ'άσω! Μοφ φαίνεται πως ακούω κρότο.

— Καλά, και τί κάνει λοιπόν;

(Ακολουθεί)

Ζουπενιέρ και συνελήφθη κατά λάθος, επειδή ο θυρωρός του σπιτιού όπου έμενε ήταν κάπως βραδυγλωσσος και ο άνοπ'όμος κατάσκοπος ένόμισε πως άκουσε το όνομα του λοχαγού.

Δέκα άτομα είχαν συλληφθ' ως τη στιγμή κι' ακόμα δεν είχαν γυρίσει ούτε οι μισοί κατάσκοποι.

Ο Ντυμπουά άκουγε τώρα την έθεσι του Ταπέν ζώνοντας τη μήτη του.

Είσαι βέβαιος λοιπόν, τον έρώτησε, ότι ανακάλυψες τον πραγματικό Λά Ζονκιέ;

— Μάλιστα, γ' φηλότατε.

— Και ονομάζεται ακριβώς Λά Ζονκιέ;

— Μάλιστα, γ' φηλότατε.

— Λά-Ζον-κιέ; Ήταν ο Ντυμπουά, τονίζοντας.

— Είστε λοχαγός; — Μάλιστα, γ' φηλότατε.

— Πραγματικός λοχαγός; — Ναι, είδα μάλιστα και το λοφέριό του.

— Καλά, και τί κάνει λοιπόν;

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ο φτωχός ζητιάνος είχε γνωρίσει και μέρες εύτυχέστερες, παρ' όλη την αδιόλητα του και το σακατίλι του. Δεν ήταν ούτε δεκαπέντε χρόνων, όταν μία μέρα, στο μεγάλο δρόμο του Βαρβίλ, έ'ν' άμιάζε το χούφτο του πόδι.

Από τότε ζητιάνευε, γυρίζοντας στα χωριά και ταλαντεύοντας πάνω στα δεκανίκια του, που έκαναν τους όμους του ν' ανεβαίνουν ως σ' αυτά τα.

Ήταν έκθετο. Ο παπας του χωριού τον είχε βρ' μέσα σ' ένα λάκκο, την παραμονή των Αγίων Πάντων. Τόν πήρε και τον βάφτισε Νικόλα.

Δίχως κανένα πόρο ζωής, χωρίς καμία μόρφωση, σκατάς, δεν ήξερε να κάνει άλλο, παρ' ό' άπλώνει το χέρι.

Στα χωριά δεν του έδιναν πειά τίποτε. Τόν ήξεραν σαν την κλήρη δεκάρα. Είχαν βαρεθ' πειά να τον βλέπουν, έδω και σαράντα χρόνια, να περιφέρει την άθλια ύπαρξή του ζητιανεύοντας από καλύβα σε καλύβα.

Ωστόσο δεν τούκανε καρδιά του δυστυχισμένου να ξεκολλήσει απ' τα τρία-τέσσερα αυτά χωριουδάκια, στα οποία από νέος ζητιάνευε. Είχε βάλει όρια στη ζητιανιά του, τα όποια δεν ήθελε με κανένα τρόπο να ξεπεράσει. Γι' αυτό, όταν οι χωριάτες, άηδισμένοι από την όχλησή του παρουσία του, του φώναζαν:

«Γιατί δεν πας κι' άλλο, μόνο γυρνάς έλο 'δώ πέρα», δεν τους άπαντούσε τίποτε και απομακρυνόταν πλημμυρισμένος απ' την άόριστη φρίκη του άγνώστου...

Δεν είχε ούτε καταφύγιο, ούτε στέγη. Τό καλοκαίρι κοιμόταν όπου βρισκόταν και το χειμώνα γλιστρούσε στις άποθήκες και στους σταύλους με μίαν έπιτηδείότητα αξιοθαύμαστη. Από και τότες το πρωί, πριν τον μωριστούν, ζούσε ανάμεσα στους ανθρώπους, σαν χείρι, χωρίς να γνωρίζει κανέναν, χωρίς κανέναν ν' αγαπά. προκλώντας στους χωριάτες ένα είδος περιφρόνησης και έχθρας.

Δύο μέρες τώρα δεν ε'χε βάσει μπουκιά στο στόμα του. Κανείς δεν τούδινε πειά. Οι χωριάτες που φώναζαν βλέποντάς τον από μακριά:

— Γκεμίσου, χαμάλη! Προχτές ακόμη σούδωσα ένα κομμάτι ψωμί...

Εκείνος τότε στερνοβόριζε στις πατερίτσες του και προχωρούσε στο πλάι στο σπίτι. Μα κ' εκεί δεν τον δέχονταν χαλνότερα. Η γυναίκες, βλέποντάς τον, έλεγαν ή μία στην άλλη απ' τις πόρτες τους:

— Δεν μπορεί κανείς να τρέφει αυτόν τον τεμπέλη έλο τό χρόνο.

Ωστόσο ο φτωχός ζητιάνος είχε ανάγκη να τρώει καθημερινώς.

Εκείνη την ήμερα είχε πάει στο Σάν-Τιλαίρ, στο Βαρβίλ και στην Μπιγιέ, δίχως κανείς να τον έλε-

ση. Η τελευταία έλπίδα του ήταν η Τουρνόλ. Έπρεπε να περπατήσει δυο λεύγες για να πάει εκεί και αισθανόταν τον έαυτό του τόσο κουρασμένο...

Η κοιλιά του ήταν άδεια σαν την σέπη του.

Ωστόσο ξεκίνησε.

Ήταν Δεκέμβρης. Ψυχρός άέρας φυσούσε πάνω απ' τα χωράφια, σφριζοντας στα γυμνά κλαδιά. Τα σύγνεφα έτρεχαν όμαδικά πάνω στο σκοτεινό ούρανό. Ο σκατάς προχωρούσε άργά. Κάθε τόσο καθόταν λίγο κάτω για να ξεκουραστεί. Η πείνα έδερνε την κουρασμένη του ψυχή.

Μία ιδέα τον βασάνιζε σ' όλο το δρόμο: ανά φάνη. Μα πως; Τρεις ώρες ταλαιπωρήθηκε βαδίζοντας. Τέλος διέκρινε τα δέντρα του χωριού.

Ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησε και τού άπλωσε το χέρι για να τον έλεήσει, τού άπάντησε: «Έδώ είσαι πάλι γερο-μπαγαπόντης; Δεν θά ήσυχάσουμε ποτέ απ' την άφεντιά σου;»

Ο Ζητιάνος χωρίς ν' άπαντήσει τίποτε, άπομακρυνόθηκε.

Έτσι τόν έδιωχναν από παντού. Έξακολουθούσε ώστόσο το γύρο του με ύπομονη. Μα τίποτε. Πεντάρα δεν τού έδιναν πουθενά...

Τότε τράβηξε προς τις άγροικίες, σταλαπατώντας μες στα λασπομένα χωράφια.

Ήταν τόσο κουρασμένος, ώστε δεν μπορούσε να σηκώσει πειά τα δεκανίκια του...

Μα και σ' αυτές η ίδια απογοήτευση τον έπερίμενε. Ήταν μία απ' τις πένθιμες και ψυχρές ήμερες, κατά τις οποίες η καρδιάς σφίγγεται, η ψυχή βαρύνει και το χέρι δεν άπλώνεται για να δώσει.

Αφού είδε κι' άπόσειε, πήγε και έαπλώθηκε σε μία γωνιά, κοντά στη μάντρα του μπάριπα-Λοράν. Εκεί έμεινε άρκετην ώρα άκίνητος, βασιζόμενος απ' την πείνα...

Ήταν πειά άποκτηνωμένος σε τέτοιο σημείο, ώστε να μη νοιώθει τό μέγεθος της άθλιότητάς του.

Περίμενε, κ' εγώ δεν ξέρω τί, μ' αυτή την άόριστη καρτερία, ή όποια φυλάξει πεισματάρη μέσα μας και στις χειρότερες στιγμές της ζωής μας. Περίμενε, καρφωμένος στη γωνιά του, μες στον παγωμένο αέρα, μες στο κρύο και το χειμώνα...

Ένα κοπάδι μαύρες κόττες πέρασε σε μία στιγμή γυρεύοντας την τροφή του στη γη, ή όποια τρέφει τα πόκανα έπίτηδες. Τόν άρπαξαν τότε και τόν έστησαν δια της βίας στα δεκανίκια του.

— Τράβα! τού έπες ο νοματάρχης. Έμπρός!

Όλο τό προσωπικό της επαύλειος έχασκε μπρος σ' αυτό τό θέαμα. Η γυναίκες τούδειχναν τις γροθιές τους κ' οι άντρες τόν έβριζαν...

Στό δρόμο σ' διαβάτες σταματούσαν για να τόν ιδούν κ' οι χωριάτες φυθούσαν:

— Κάποιος λωποδύτης!

Προς τη νύχτα έφτασαν τέλος στην πόλη. Ποτέ του δεν είχε πάει ως εκεί. Μα τώρα ούτε έβλεπε γύρω του, ούτε καταλάβαινε καθαρά τί τού είχε συμβ'... Τό μόνο που έννοιθε μέσα του ήταν μία κατάληξη...

Στό τμήμα που τόν έπήγαν δεν άφθωσε ούτε λέξη. Δεν είχε τίποτα να ε'ίπ'η. Δεν έννοιθε τίποτα...

Τόν έκλεισαν στη φυλακή. Οι χωροφύλακες δεν σκέφθηκαν πώς μπορεί να πεινά και τόν άρπασαν εκεί όλη τη νύχτα...

Μά, όταν τό πρωί έπήγαν να τόν εξετάσουν, τόν βρήκαν πεθαιμένο πάνω στο χόμα.

Τί έκπληξι!

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Μά ο Νικόλας δεν μπορούσε να σαλέψει από τη θέσι του. Οι χωροφύλακες, βλέποντάς τον, νόμισαν πως τούκανε έπίτηδες. Τόν άρπαξαν τότε και τόν έστησαν δια της βίας στα δεκανίκια του.

— Τράβα! τού έπες ο νοματάρχης. Έμπρός!

Όλο τό προσωπικό της επαύλειος έχασκε μπρος σ' αυτό τό θέαμα. Η γυναίκες τούδειχναν τις γροθιές τους κ' οι άντρες τόν έβριζαν...

Στό δρόμο σ' διαβάτες σταματούσαν για να τόν ιδούν κ' οι χωριάτες φυθούσαν:

— Κάποιος λωποδύτης!

Προς τη νύχτα έφτασαν τέλος στην πόλη. Ποτέ του δεν είχε πάει ως εκεί. Μα τώρα ούτε έβλεπε γύρω του, ούτε καταλάβαινε καθαρά τί τού είχε συμβ'... Τό μόνο που έννοιθε μέσα του ήταν μία κατάληξη...

Στό τμήμα που τόν έπήγαν δεν άφθωσε ούτε λέξη. Δεν είχε τίποτα να ε'ίπ'η. Δεν έννοιθε τίποτα...

Τόν έκλεισαν στη φυλακή. Οι χωροφύλακες δεν σκέφθηκαν πώς μπορεί να πεινά και τόν άρπασαν εκεί όλη τη νύχτα...

Μά, όταν τό πρωί έπήγαν να τόν εξετάσουν, τόν βρήκαν πεθαιμένο πάνω στο χόμα.

Τί έκπληξι!

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ

Στην Κίνα θεωρείται ως άπαράιτητος τύπος άρότης, όταν λαοί νη κανέναν πρόσκλησι σε γεύμα ή σε διασκεδασί, να άπαντά με άρνησι. Η άποδοχή της προσκλήσεως είναι δείγμα άσυγχώρητης άγένειας. Έτσι κάποτε ένας Κινέζος απ' την Καντώνα, αφού άποδεχθηκε όσο μπορούσε φιλοφρονέστερα κάποιον έξάδελφό του, τού προσέφερε και διάφορα γλυκίσματα, τα όποια εκείνος είχε την άπρονοησία να τ'ά... φά.

Τότε ο φιλόζενος νοικοκύρης, μη μπορώντας να συγκαταστή, έβαλε τις φωνές.

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

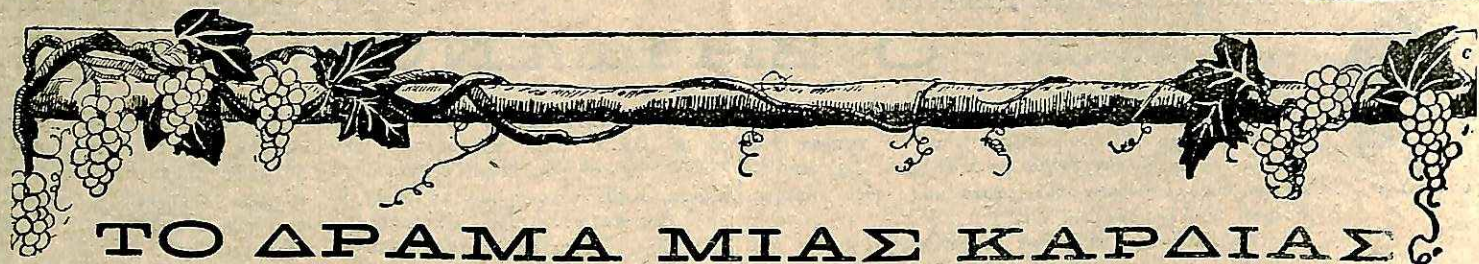
— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

— Μα από τη Σελήνη κατέβηκες; είπε στον έξάδελφό του. Σου κάνω την τιμή να σε προσκαλώ στο σπίτι μου κ' έσύ δεν άρνείσαι. Ποιος σ' έμαθε αυτή την ευγένεια; Οι Μογγόλοι; Φύγε, δεν θέλω να σε ξέρω πειά για συγγενή μου!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τι ωφέλησε άνθρωπος εάν τὸν κόσμον δὸν κερδίῃ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ!...]
(Εὐαγγέλιον)

ΤΟΥ ΧΟΛ ΚΕ'ΙΝ

(Συνεχίζεται ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ο Φίλιππος ἀνατίχισε.

— «Ὅλα βίως γκρεμίστηκαν, συνέχισε ὁ Πήτρος, ὅλα γίνθηκαν ἀσπίχλη!... Γιατί μὲ χτυπάει ἐστὶ ὁ Θεός;»

Ο Φίλιππος ἔκρυψε μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. Κάθε λέξη τοῦ Πήτρου τοῦ σπινθηρίζε τὸ φυλλοκάρδια!

— Ναι, Φίλιππε, συνέχισεν ὁ Πήτρος, εἶνε τρομερὸ νὰ βλέπῃς τὸ παιδί σου νὰ πεθαίνει καὶ νὰ μὴν μπορῇς νὰ τοῦ κάμῃς τίποτε. Ποιὸς ζῆρε κίελας, Φίλιππε. Μπορεῖ νὰ μὴ θέλῃ τὸ παιδί νὰ μείνῃ μαζὺ μας τώρα πούφυγε ἡ μητέρα του. Θέλει νὰ μᾶς πετάξῃ, τὸ καυμένο, ὅπως φαίνεται, νὰ πᾶν ν' ἀνταμώσῃ τὴ μαυροῦλα του, ποὺ τὸ κατερεῖ ἀνυπόμονα ἐκεῖ ψηλά...

Τὸ κεφάλι τοῦ Πήτρου ἦταν χαλινωμένο καὶ τὰ γόνατά του ἐτρεμαν. Ἐνας μεγάλος φόβος τὸν εἶχε κυριεύσει.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ὁ ἡχος τῆς καμπάνας.

— Τί εἶνε αὐτό; φώναξε ἀναπηδώντας ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος ἐνόμισε πὺς ἦταν πένθημα κωδωνοκρουσία.

Ο Πήτρος τότε τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι ἡ καμπάνα χτυποῦσε γιὰ τὴ νυκτερινὴ ἀκολουθία τῶν Χριστουγέννων καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται γιὰ τὰ Χριστουγεννα ποὺ εἶχε περάσει στὰ ξένα. Κ' ἔπειτα, κομμένος ἀπὸ τὴν κόπωση, ἀποκοιμήθηκε ἐπάνω στὸ κάθισμά του.

Ἡ νύχτα ἦταν προχωρημένη καὶ τὸ σπίτι φαινόταν ἥσυχον. Δὲν ἀκούγονταν ἄλλο τίποτε μὲς στὴν ἡρεσιν, παρὰ ἡ γρήγορη ἀναπνοὴ τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὸ ἐπάνω δωμάτιο. Ο Φίλιππος ἀνέβηκε τότε σιγά-σιγά τὴ σκάλα γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ μικρό, τὸ παιδί του. Ἡ Γράννη εἶχε ἀποκοιμηθῇ στὴν καρέκλα τῆς καὶ ἡ μικρὴ Κατερίνα ἦταν ἐκλωμένη στὸ κρεβάτι, μὲ τὸ κεφάλι κρεμασμένο κάτω. Ἡ φωτιὰ εἶχε σβήσει σχεδόν.

Ο Φίλιππος μπήκε ἀθόρυβα μέσα στὸ δωμάτιο, ἐγρονάτισε κοντὰ στὸ κρεβάτι κ' ἔσκυψε ἀπάνω στὸ προσκεφάλι τῆς μικρῆς. Ἦνα κερί ἔδινε τὸ γλυκὺ τοῦ φῶς στὸ κεφάλι τῆς ἄρρωστης παιδιοῦλας. Τὸ προσωπάκι τῆς ἦταν σὰν κερένιο, τὸ μὲτωπό τῆς μουσκεμένο καὶ τὰ μεταξίνια μαλλιά βρεγμένα ἀπὸ τὴν ἰδρώτα.

Ο Φίλιππος γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε ὅτι τὸ παιδί ἦταν στὴς τελευταῖες στιγμὲς του. Τὸ παιδί τῆς Κατερίνης, τὸ δικό του τὸ παιδί, ἐπέβαινε κ' αὐτὸς στεκόταν ἐκεῖ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ φωνάξῃ, νὰ κλάψῃ. Τὸν ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

τὸ παιδί του, αὐτὸς θὰ προδινόταν χωρὶς ἄλλο. Ὁδᾶζε τίς φωνές: — «Τὸ παιδί μου! Τὸ παιδί μου... Ἡ Καίτη μου! Δὲν θὰ μπορούσε νὰ κανέναν τρόπο νὰ συγκρατηθῇ κ' ἔτσι τὸ τρομερὸ μουσικὸ θὰ φανεωνόταν. Καθὼς ἦσαν γονατισμένοι, σήκωσε ἀπάνω τὰ μάτια του καὶ ψιθύρισε: — Θεέ μου, χάρισέ μου τὴ ζωὴ, μὴν μ' ἀφήσῃς νὰ πεθάνω! — Ἀμέσως ὕστερα πετάχθηκε ἀπάνω καὶ σὰν τρελλὸς κατέδρασε τὴ σκάλα. Ἐπείσσε τὸν Πήτρο ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἐκούνησε δυνατά: — Σήκω γρήγορα, τοῦ εἶπε.

Ο Πήτρος ἔδωκε τὰ μάτια του καὶ τὸν ἐκύτταξε σὰν χαζό.

— Τί συμβαίνει; Πῶς εἶνε τὸ παιδί; τὸν ἐρώτησε.

— Θάρρος! τοῦ εἶπε ὁ Φίλιππος.

— Ἐνε χειρότερα λοιπόν; — Ἀπὸ μᾶς ἐξαεῖται ἂν θὰ ῥῆσῃ ἡ θά πεθάνῃ. Πρόπει νὰ δοκιμάσουμε κάτι.

Τὸν εἶδε ὅταν ἦσαν στὰ ξένα.

— Θεέ μου! κ' ἐγὼ κοιμώμουν τόση ὥρα! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Φίλιππε, γλύτωσε τὴν. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ τὸ κατορθώσῃς...

— Κάποτε ἦσυχον, φίλε μου, μὴν κάνεις ἐτσι. Γρήγορα ἕνα μπρίκι νὰ ζεστάνουμε νερό, ἕνα χάριμα καὶ τίποτα ζεστὰς πετσέτες.

— Ω, ἐσὺ εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὴ γλυτώσῃς. Οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν τίποτα.

Ο Φίλιππος βούτηξε δυό-τρεις πετσέτες μέσα σὲ ζεστό νερό καὶ διπλώσε μ' αὐτὴς τὴν μικρὴ. Αὐτὴ φαίνεται, τῆς ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

— Ἡ κρίσις εἶχε περάσει, τὸ παιδί σωθήκε. εἶπε. Μὰ πῶς ἐγίνε αὐτό; — Τὸ πᾶν ὀφείλεται στὸ δικαστή, φώναξε ὁ Πήτρος. Καὶ παιδί του νᾶταν, δική του σάρκα, πάλι δὲν ἔχανε τίςα ὅσα ἔχανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μικρῆς.

Ο Φίλιππος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κατασυγκινημένος. Βγήκε κ' ἔφυγε σὰν κλεφτῆς.

— Ὁχι, ἔλεγε μόνος του στὸ δρόμο, δὲν ἔφθασε ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆς ἀποκαλύψεως.

Ο Θεὸς ἤξερε πότε θὰ μιλούσε, πότε θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸ φαίνεται, τῆς ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

— Ἡ κρίσις εἶχε περάσει, τὸ παιδί σωθήκε. εἶπε. Μὰ πῶς ἐγίνε αὐτό; — Τὸ πᾶν ὀφείλεται στὸ δικαστή, φώναξε ὁ Πήτρος. Καὶ παιδί του νᾶταν, δική του σάρκα, πάλι δὲν ἔχανε τίςα ὅσα ἔχανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μικρῆς.

Ο Φίλιππος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κατασυγκινημένος. Βγήκε κ' ἔφυγε σὰν κλεφτῆς.

— Ὁχι, ἔλεγε μόνος του στὸ δρόμο, δὲν ἔφθασε ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆς ἀποκαλύψεως.

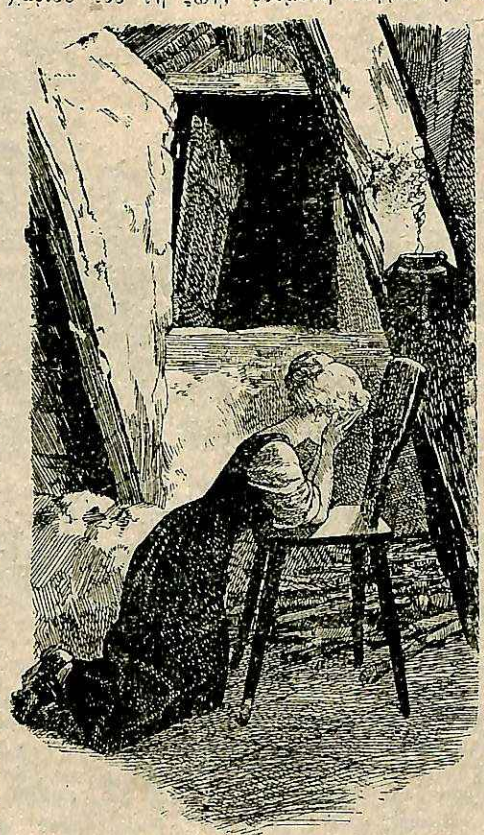
Ο Θεὸς ἤξερε πότε θὰ μιλούσε, πότε θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸ φαίνεται, τῆς ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

— Ἡ κρίσις εἶχε περάσει, τὸ παιδί σωθήκε. εἶπε. Μὰ πῶς ἐγίνε αὐτό; — Τὸ πᾶν ὀφείλεται στὸ δικαστή, φώναξε ὁ Πήτρος. Καὶ παιδί του νᾶταν, δική του σάρκα, πάλι δὲν ἔχανε τίςα ὅσα ἔχανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μικρῆς.

Ο Φίλιππος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κατασυγκινημένος. Βγήκε κ' ἔφυγε σὰν κλεφτῆς.

— Ὁχι, ἔλεγε μόνος του στὸ δρόμο, δὲν ἔφθασε ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆς ἀποκαλύψεως.

Ο Θεὸς ἤξερε πότε θὰ μιλούσε, πότε θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸ φαίνεται, τῆς ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

Μόνη τῆς, ἔρημη, δυστυχημένη...

εἶχε κρύος νὰ σωθῇ. Ποτὲ δὲν θὰ ἀποφάσκει ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ φανερώσῃ τὸ τρομερὸ μουσικόν.

Αὐτὴ τὴ νύχτα ὁ Φίλιππος κοιμήθηκε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Κοιμήθηκε κάπως ἥσυχα. Τὸ παιδί εἶχε σωθῇ. Μὰ σκεπτόταν τὴν Καίτη...

— Ὁχι, ἔλεγε μόνος του στὸ δρόμο, δὲν ἔφθασε ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆς ἀποκαλύψεως.

Ο Θεὸς ἤξερε πότε θὰ μιλούσε, πότε θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸ φαίνεται, τῆς ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

— Ἡ κρίσις εἶχε περάσει, τὸ παιδί σωθήκε. εἶπε. Μὰ πῶς ἐγίνε αὐτό; — Τὸ πᾶν ὀφείλεται στὸ δικαστή, φώναξε ὁ Πήτρος. Καὶ παιδί του νᾶταν, δική του σάρκα, πάλι δὲν ἔχανε τίςα ὅσα ἔχανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μικρῆς.

Ο Φίλιππος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κατασυγκινημένος. Βγήκε κ' ἔφυγε σὰν κλεφτῆς.

— Ὁχι, ἔλεγε μόνος του στὸ δρόμο, δὲν ἔφθασε ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆς ἀποκαλύψεως.

Ο Θεὸς ἤξερε πότε θὰ μιλούσε, πότε θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸ φαίνεται, τῆς ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

— Ἡ κρίσις εἶχε περάσει, τὸ παιδί σωθήκε. εἶπε. Μὰ πῶς ἐγίνε αὐτό; — Τὸ πᾶν ὀφείλεται στὸ δικαστή, φώναξε ὁ Πήτρος. Καὶ παιδί του νᾶταν, δική του σάρκα, πάλι δὲν ἔχανε τίςα ὅσα ἔχανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μικρῆς.

Ο Φίλιππος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κατασυγκινημένος. Βγήκε κ' ἔφυγε σὰν κλεφτῆς.

— Ὁχι, ἔλεγε μόνος του στὸ δρόμο, δὲν ἔφθασε ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆς ἀποκαλύψεως.

Ο Θεὸς ἤξερε πότε θὰ μιλούσε, πότε θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸ φαίνεται, τῆς ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

— Ἡ κρίσις εἶχε περάσει, τὸ παιδί σωθήκε. εἶπε. Μὰ πῶς ἐγίνε αὐτό; — Τὸ πᾶν ὀφείλεται στὸ δικαστή, φώναξε ὁ Πήτρος. Καὶ παιδί του νᾶταν, δική του σάρκα, πάλι δὲν ἔχανε τίςα ὅσα ἔχανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μικρῆς.

Ο Φίλιππος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κατασυγκινημένος. Βγήκε κ' ἔφυγε σὰν κλεφτῆς.

— Ὁχι, ἔλεγε μόνος του στὸ δρόμο, δὲν ἔφθασε ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆς ἀποκαλύψεως.

Ο Θεὸς ἤξερε πότε θὰ μιλούσε, πότε θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸ φαίνεται, τῆς ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

— Ἡ κρίσις εἶχε περάσει, τὸ παιδί σωθήκε. εἶπε. Μὰ πῶς ἐγίνε αὐτό; — Τὸ πᾶν ὀφείλεται στὸ δικαστή, φώναξε ὁ Πήτρος. Καὶ παιδί του νᾶταν, δική του σάρκα, πάλι δὲν ἔχανε τίςα ὅσα ἔχανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μικρῆς.

Ο Φίλιππος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κατασυγκινημένος. Βγήκε κ' ἔφυγε σὰν κλεφτῆς.

— Ὁχι, ἔλεγε μόνος του στὸ δρόμο, δὲν ἔφθασε ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆς ἀποκαλύψεως.

Ο Θεὸς ἤξερε πότε θὰ μιλούσε, πότε θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸ φαίνεται, τῆς ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

— Ἡ κρίσις εἶχε περάσει, τὸ παιδί σωθήκε. εἶπε. Μὰ πῶς ἐγίνε αὐτό; — Τὸ πᾶν ὀφείλεται στὸ δικαστή, φώναξε ὁ Πήτρος. Καὶ παιδί του νᾶταν, δική του σάρκα, πάλι δὲν ἔχανε τίςα ὅσα ἔχανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μικρῆς.

Ο Φίλιππος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κατασυγκινημένος. Βγήκε κ' ἔφυγε σὰν κλεφτῆς.

— Ὁχι, ἔλεγε μόνος του στὸ δρόμο, δὲν ἔφθασε ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆς ἀποκαλύψεως.

Ο Θεὸς ἤξερε πότε θὰ μιλούσε, πότε θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸ φαίνεται, τῆς ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος. Ἄν πεθάνει καμὲν καλὸ, Ἄδρι...

— Ἡ κρίσις εἶχε περάσει, τὸ παιδί σωθήκε. εἶπε. Μὰ πῶς ἐγίνε αὐτό; — Τὸ πᾶν ὀφείλεται στὸ δικαστή, φώναξε ὁ Πήτρος. Καὶ παιδί του νᾶταν, δική του σάρκα, πάλι δὲν ἔχανε τίςα ὅσα ἔχανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μικρῆς.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΒΕΡΤΟΥ ΝΤΕΛΒΑΛΕ

ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΕΛΗ...

Πρόσωπα

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΓΚΑΙΝ, 29 ἐτῶν, οἰκονομικὸς συντάκτης μιᾶς ἐφημερίδος καὶ λόγιος.

ΜΑΡΘΑ ΜΑΡΓΚΑΙΝ, 25 ἐτῶν. Γυναίκα του.

Α΄.

(Στὸ σπίτι τους, στὴν ὁδὸ τοῦ Σηκουάνα. Ὁρα ἐννιά τὸ βράδυ. Μόλις σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἡ Μάρθα πήρε μιὰ ἐφημερίδα καὶ ἐκπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ο Γεώργιος ἀποσύρθηκε γιὰ λίγο στὸ δωμάτιό του καὶ παρουσιάστηκε μὲ τὸ σμόκιν του καὶ μὲ τὸ ψηλὸ καπέλλο του στὸ κεφάλι.

Ἡ Μάρθα κάνει πὺς διαβάζει τὴν ἐφημερίδα τῆς μὲ μεγαλειότητα προσοχή).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Μάρθα...

ΜΑΡΘΑ (σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς καὶ προσποιεῖται ὅτι δὲν τὴν καταπληκτῇ, ἐπειδὴ τὸν βλέπει μπροστά τῆς). Μπα! φεύγεις;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (κάνει τὸ νευριασμένο γιὰ νὰ τῆς πᾶρῃ τὸν ἀέρα). Ἐτσι φαίνεται! Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι ὅτι ἄλλαξα σούχα κ' ἔβαλα τὸ ψηλὸ μου καπέλλο γιὰ νὰ κάνω βόλτες μὲς στὸ σπίτι μου!

ΜΑΡΘΑ.— Καλὰ ντέ! μὴ μὲ δειρῇς!... Ὅθι μπορούσες, ὑποθέτω, νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς μὲ πιὸ εὐγενικὸ τρόπο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Σοῦ ἀπάντησα εὐγενέστερα ὅτι δὲν συνήθισα νὰ φορᾶω τὸ σμόκιν μου καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο μου γιὰ νὰ σοῦ κρατήσω συντροφιά μὲς στὸ σπίτι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἔχω καμμιὰ διάνοι γιὰ φλυαρίες μαζὺ σου. Εἰμαι βιαστικός! Ὁρῶντας.

ΜΑΡΘΑ.—Μήπως θὰ ἦταν ἀδιαφορία ἐκ μέρους μου νὰ σε ρωτήσω πὺς ἔλας;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Πηγαίνω στὸ Ἄλφρεδον. Μὲ προσκάλεσε ἀπὸψε σπίτι του γιὰ νὰ μὲ συστήσῃ σὲ κάτι φίλους τοῦ δημοσιογράφου...

ΜΑΡΘΑ (ειρωνικά).—Τί καλὴ καρδιά, τί ἀγγελικὴ ψυχὴ αὐτοῦ ὁ Ἄλφρεδος. Πόσο φροντίζει γιὰ σένα! Καὶ τί ὥρα λές νὰ γυρίσῃς;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Ὅθι ἐγὼ δὲν ξέρω. ΜΑΡΘΑ (σηκώνεται ὀρθία θυμωμένη, δίνει μιὰ τῆς πολυθρόνας καὶ τὴν στέλνει στὴν ἄλληλν ἄκρῃ τοῦ δωματίου).—Ἐτσι λοιπόν, εἰ!... Δὲν ἔρεῖς πότε θὰ γυρίσῃς! Καὶ φαντάζεσαι πὺς ἐγὼ θὰ κάτσω νὰ σε περιμένω σὰν δούλα, ἐνῶ ἐσὺ θὰ μὲ διασκεδάξῃς μὲ τοὺς φίλους σου. Μήπως θέλεις νὰ σοῦ μπαλῶσω καὶ τίς κλάσεις σου ἄσπου νὰ γυρίσῃς; Τί διατάζει ὁ κύριος; (Γέλαει νευρικά).

ΜΑΡΘΑ (ἀκολουθώντας τὸν).—Ἄμ' ἐννοία σου καὶ δὲν θὰ σοῦ γίνῃ τὸ χατήρι; Ὁχι, μικροβόλη μου, δὲν θὰ σοῦ γίνῃ τὸ χατήρι! Τ' ἀκούς; Μὰ τί περιμένεις ἀκόμα; Γιατί δὲν φεύγεις; Φεύγει! Φεύγει! Πόιος εἰς ἐμποδίζει νὰ φύγῃς; (Τρέχει καὶ κλειδώνεται στὸ δωμάτιό τῆς, ἐξακολουθώντας νὰ φωνάζῃ ἀπὸ μέσα.) Δὲν πρέπει νὰ κάνῃς τοὺς φίλους σου νὰ σε περιμένουν. Ὅθι ἀρχίσουν νὰ ἀνηρξοῦν! Ἀς εἶνε: παίρνεις ἕνα ἀμάξι καὶ...

ΜΑΡΘΑ.—Μήπως θὰ ἦταν ἀδιαφορία ἐκ μέρους μου νὰ σε ρωτήσω πὺς ἔλας;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Πηγαίνω στὸ Ἄλφρεδον. Μὲ προσκάλεσε ἀπὸψε σπίτι του γιὰ νὰ μὲ συστήσῃ σὲ κάτι φίλους τοῦ δημοσιογράφου...

ΜΑΡΘΑ (ειρωνικά).—Τί καλὴ καρδιά, τί ἀγγελικὴ ψυχὴ αὐτοῦ ὁ Ἄλφρεδος. Πόσο φροντίζει γιὰ σένα! Καὶ τί ὥρα λές νὰ γυρίσῃς;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Ὅθι ἐγὼ δὲν ξέρω. ΜΑΡΘΑ (σηκώνεται ὀρθία θυμωμένη, δίνει μιὰ τῆς πολυθρόνας καὶ τὴν στέλνει στὴν ἄλληλν ἄκρῃ τοῦ δωματίου).—Ἐτσι λοιπόν, εἰ!... Δὲν ἔρεῖς πότε θὰ γυρίσῃς! Καὶ φαντάζεσαι πὺς ἐγὼ θὰ κάτσω νὰ σε περιμένω σὰν δούλα, ἐνῶ ἐσὺ θὰ μὲ διασκεδάξῃς μὲ τοὺς φίλους σου. Μήπως θέλεις νὰ σοῦ μπαλῶσω καὶ τίς κλάσεις σου ἄσπου νὰ γυρίσῃς; Τί διατάζει ὁ κύριος; (Γέλαει νευρικά).

ΜΑΡΘΑ (ἀκολουθώντας τὸν).—Ἄμ' ἐννοία σου καὶ δὲν θὰ σοῦ γίνῃ τὸ χατήρι; Ὁχι, μικροβόλη μου, δὲν θὰ σοῦ γίνῃ τὸ χατήρι! Τ' ἀκούς; Μὰ τί περιμένεις ἀκόμα; Γιατί δὲν φεύγεις; Φεύγει! Φεύγει! Πόιος εἰς ἐμποδίζει νὰ φύγῃς; (Τρέχει καὶ κλειδώνεται στὸ δωμάτιό τῆς, ἐξακολουθώντας νὰ φωνάζῃ ἀπὸ μέσα.) Δὲν πρέπει νὰ κάνῃς τοὺς φίλους σου νὰ σε περιμένουν. Ὅθι ἀρχίσουν νὰ ἀνηρξοῦν! Ἀς εἶνε: παίρνεις ἕνα ἀμάξι καὶ...

ΜΑΡΘΑ.—Μήπως θὰ ἦταν ἀδιαφορία ἐκ μέρους μου νὰ σε ρωτήσω πὺς ἔλας;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Πηγαίνω στὸ Ἄλφρεδον. Μὲ προσκάλεσε ἀπὸψε σπίτι του γιὰ νὰ μὲ συστήσῃ σὲ κάτι φίλους τοῦ δημοσιογράφου...

ΜΑΡΘΑ (ειρωνικά).—Τί καλὴ καρδιά, τί ἀγγελικὴ ψυχὴ αὐτοῦ ὁ Ἄλφρεδος. Πόσο φροντίζει γιὰ σένα! Καὶ τί ὥρα λές νὰ γυρίσῃς;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Ὅθι ἐγὼ δὲν ξέρω. ΜΑΡΘΑ (σηκώνεται ὀρθία θυμωμένη, δίνει μιὰ τῆς πολυθρόνας καὶ τὴν στέλνει στὴν ἄλληλν ἄκρῃ τοῦ δωματίου).—Ἐτσι λοιπόν, εἰ!... Δὲν ἔρεῖς πότε θὰ γυρίσῃς! Καὶ φαντάζεσαι πὺς ἐγὼ θὰ κάτσω νὰ σε περιμένω σὰν δούλα, ἐνῶ ἐσὺ θὰ μὲ διασκεδάξῃς μὲ τοὺς φίλους σου. Μήπως θέλεις νὰ σοῦ μπαλῶσω καὶ τίς κλάσεις σου ἄσπου νὰ γυρίσῃς; Τί διατάζει ὁ κύριος; (Γέλαει νευρικά).

ΜΑΡΘΑ (ἀκολουθώντας τὸν).—Ἄμ' ἐννοία σου καὶ δὲν θὰ σοῦ γίνῃ τὸ χατήρι; Ὁχι, μικροβόλη μου, δὲν θὰ σοῦ γίνῃ τὸ χατήρι! Τ' ἀκούς; Μὰ τί περιμένεις ἀκόμα; Γιατί δὲν φεύγεις; Φεύγει! Φεύγει! Πόιος εἰς ἐμποδίζει νὰ φύγῃς; (Τρέχει καὶ κλειδώνεται στὸ δωμάτιό τῆς, ἐξακολουθώντας νὰ φωνάζῃ ἀπὸ μέσα.) Δὲν πρέπει νὰ κάνῃς τοὺς φίλους σου νὰ σε περιμένουν. Ὅθι ἀρχίσουν νὰ ἀνηρξοῦν! Ἀς εἶνε: παίρνεις ἕνα ἀμάξι καὶ...

ΜΑΡΘΑ.—Μήπως θὰ ἦταν ἀδιαφορία ἐκ μέρους μου νὰ σε ρωτήσω πὺς ἔλας;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Πηγαίνω στὸ Ἄλφρεδον. Μὲ προσκάλεσε ἀπὸψε σπίτι του γιὰ νὰ μὲ συστήσῃ σὲ κάτι φίλους τοῦ δημοσιογράφου...

ΜΑΡΘΑ (ειρωνικά).—Τί καλὴ καρδιά, τί ἀγγελικὴ ψυχὴ αὐτοῦ ὁ Ἄλφρεδος. Πόσο φροντίζει γιὰ σένα! Καὶ τί ὥρα λές νὰ γυρίσῃς;

πηγαίνει γρηγορώτερα! Δὲν σοῦ ποναεῖ ἀλήθεια ἀπὸψε τὸ κεφάλι; Περιέργον! Μὰ τί λέω! Τὸ πρᾶγμα εἶνε φυσικώτατον! Ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ μείνῃς μαζὺ μου, δὲν συντρέχει κανένας λόγος νὰ εἶσαι κακοδιάθετος!... Ὁ κύριος πηγαίνει νὰ διασκεδάσῃ μὲ τοὺς φίλους του! Ὅθι τοὺς διαβάσῃ τὰ ἡλίθια τραγούδια του, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνοι θὰ τὰ βροῦνε ἀριστουργήματα! Ἡ μήπως θὰ τοὺς διαβάσῃς τὴν τελευταία σου τραγούδια, ποὺ εἶνε ὁμολογουμένως γιὰ κλάμματα!... (Ξαναπαρουσιάζεται, φορώντας τὸ πιὸ ὡμορφο κοστούμι τῆς). Ἐγὼ ἐτοιμάστηκα κιόλας. Μὰ δὲν θὰ φύγῃς ἐπὶ τέλους καμμιὰ φορά;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Μάρθα...

ΜΑΡΘΑ (σηκώνει τὸ κεφάλι τ

ΟΙ ΑΠΟΛΙΤΙΣΤΟΙ ΛΑΟΙ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Οι επιστήμονες και οι εμπειρικοί γιατροί. Από της Σκύλλας εις την Χάρυβδιν! Και όμως οι Κινέζοι θεραπεύονται... Τά θαύματα της αδυποβολής, Φαρμακεία πελυτελείας και λαϊκά φαρμακεία. Η πνευμονία του Μανδαρίνου και το σενέττο του Βού-Λάι-Τσού! Η στάχτη των καμένων χέρτων και φρούτων. Διάφορες εξωφρενικές συνταγές. Τι απαιτείται γι' να γίνη κανείς γιατρός στην Κίνα. Το μυστηριώδες σπλήλαιον των φαρμακείων, κτλ.

ΣΤΗΝ Κίνα, παρ' ὅλη τὴν προσπάθειαν ποὺ καταβάλλουν γιὰ νὰ τὴν ἐκπολιτίσουν οἱ διανοούμενοί της, αὐτοὶ δηλαδή ποὺ ἔχουν σπουδάσει σ' Εὐρωπαϊκὰ καὶ Ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια, ἡ ἱατρικὴ καὶ ἡ φαρμακευτικὴ βρίσκονται στὴν ἴδια κατάστασιν, στὴν ὁποία βρίσκονταν καὶ πρὸ 500 ἐτῶν. Οἱ διπλωματούχοι γιατροί, εἴτε Εὐρωπαῖοι εἴτε Κινέζοι, ποὺ ἔχασαν τὰ χρόνια τους γιὰ νὰ σπουδάσουν στὰ διάφορα Πανεπιστήμια, δὲν ἔχουν καμμιὰ πέρασιν στὴν Κίνα, οὐτε καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμη τίς μεγάλες πόλεις σὰν τὸ Πεκίνο, τὴ Σαγκάη καὶ ὅσες ἄλλες ἔχουν σχεδὸν ἐξευρωπαϊσθῇ.

Οἱ Κινέζοι, πλούσιοι καὶ πτωχοὶ, μορφωμένοι καὶ ἀμόρφωτοι, ὅταν προσβάλλονται ἀπ' ὁποιαδήποτε ἀρρώστειαν, καταφεύγουν στοὺς εμπειρικοὺς γιατροὺς, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ τοὺς κάνουν καλὰ χρησιμοποιοῦν τὰ πανάρχηα καὶ πατροπαράδοτα ἱατροσόφια καὶ ἔθρεια.

Οἱ εμπειρικοὶ αὐτοὶ γιατροί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν οὔτε καν στοιχειώδεις γνῶσεις ἀπὸ τὴν σύγχρονον ἱατρικὴν ἐπιστὴμὴν καὶ τὴν ἀνατομία, δὲν ἐξετάζουν καθόλου τὸν ἄρρωστο. Μόλις ἐκείνος τοὺς πῇ ἕνα σύμπτωμα τῆς ἀρρώστειας τοὺς, χωρὶς νὰ τοὺς ζητήσουν περισσότερες πληροφορίες, τοὺς γράφουν ἕνα φάρμακον, τὸ ὁποῖο παρασκευάζει φαρμακοποῖς ἐπίσης εμπειρικοί, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπίσης δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴν ἐπιστημονικὴ γνῶσιν.

Καὶ ὅμως, παρ' ὅλα αὐτά, σχεδὸν πάντοτε οἱ ἄρρωστοι Κινέζοι, ποὺ καταφεύγουν στοὺς εμπειρικοὺς γιατροὺς καὶ φαρμακοποῖς, θεραπεύονται. Ἀντιθέτως, ὅταν κανεὶς Κινέζος μεταφερθῇ καὶ νοσηλευθῇ σὲ κανένα νοσοκομεῖο, ὅπου γίνεται τελεία διάγνωσις καὶ ἐπιστημονικὴ θεραπεία τῆς ἀρρώστειας, κατὰ γενικὸν κανόνα... πεθαίνει! Δὲν ἀναφέρεται οὐτε ἕνα παράδειγμα Κινέζου, ὁ ὁποῖος νὰ μετεφέρθῃ, ἔστω καὶ γιὰ τὴν πρὸ ἐλαφροῦς ἀρρώστεια, σὲ Εὐρωπαϊκὸ νοσοκομεῖο καὶ νὰ μὴ πεθάνῃ. ἢ τοῦλάχιστον νὰ θεραπευθῇ.

Τὸ φαινόμενο αὐτό, ὅπως γράφει ὁ μόνιμος ἀνταποκριτὴς στὴν Κίνα τοῦ μεγάλου Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Εὐρωπαϊκῆς τῆς Ἀνατολῆς», οἱ Εὐρωπαῖοι γιατροὶ τὸ ἀποδίδουν στὴν αδυποβολή.

Τὰ Κινέζικα φαρμακεία διαιροῦνται σὲ δύο κατηγορίαι. Ὑπάρχουν πολυτελείας ποὺ εἶναι γιὰ τοὺς πλουσίους καὶ λαϊκά φαρμακεία.

Τὰ ἀριστοκρατικὰ φαρμακεία ἔχουν μιὰ μοναδικὴ καὶ μικροσκοπικὴ πόρταν, ἀπ' τὴν ὁποία μπαίνει μέσα ἕνα ἀδύνατο θαμπὸ φῶς. Ὅλη τους ἡ ἐπίπλωσις ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο στεγνά μακροὺς πάγκους, πίσω ἀπ' τοὺς ὁποῖους στέκονται οἱ ὑπάλληλοι τοῦ φαρμακείου καὶ ἀνακατεύουν τὰ ἱατροσόφια, τὰ ὁποῖα ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια καταπίνουν στερεοτάτως οἱ ἄρρωστοι Κινέζοι.

Τὰ λαϊκὰ φαρμακεία ἔχουν πολλές πόρτες καὶ παράθυρα καὶ φωτίζονται ἀρκετὰ. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁμοιάζουν μὲ τὰ ἀριστοκρατικὰ φαρμακεία καὶ τὰ φάρμακά τοὺς βασίζονται ἐπίσης στὶς συνταγὰς τῶν πρὸ Χριστοῦ Κινέζων ἱατρῶν!

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ παράδοσις παίζει μεγάλον ρόλον στὴν θεραπεία τῶν Κινέζων.

Ἔτσι, κάποιος μανδαρίνος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸ ἐτῶν χρυολογήσει καὶ προσεβλήθη ἀπὸ πνευμονίαν, ἐπέμεινε νὰ τοὺς δώσουν τὸ φάρμακον, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ἱατρευθῇ ἀπὸ μιὰ παρόμοια ἀρρώστεια καὶ ὁ μέγας ποιητὴς τῆς Κίνας Βού-Λάι-Τσού. Ὁ Βού-Λάι-Τσού, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀυτοκράτορος Σούγκ, ἔγραψε ἕνα ὑπέροχον σενέττο, μὲ τὸ ὁποῖο ἐκθειάζει τὸ φάρμακον ποὺ τὸν ἱεράριευσεν καὶ τὸ ὁποῖο σενέττο μπορεῖ νὰ διαβασθῇ καὶ ἀπ' εὐπρός καὶ ἀπὸ πίσω καὶ ἀπὸ πάνω καὶ ἀπὸ κάτω μὲ τὸ ἴδιο πάντα νόημα. Χάρης στὸ φάρμακον ἐκεῖνο, γράφει ὁ Βού-Λάι-Τσού, θεραπεύθηκε σχεδὸν ἀμέσως καὶ σὲ δύο μέρες ὑπόρρεσε νὰ πῇ τὸ τσάι τοῦ μέσα σ' ἕνα γοιτευτικὸ μικρὸ δάσος καὶ νὰ ἰδῇ νὰ προβάλῃ τὸ φεγγάρι μέσα ἀπὸ μιὰ ἀσημωτὴ λίμνη. Οἱ κριτικοὶ ὅμως διαφωνοῦν στὸν τρόπο τῆς ἐρμηνείας τῆς συνταγῆς, τὴν ὁποία ἀναφέρει μέσα στὸ σενέττο τοῦ ὁ μέγας ἐκεῖνος ποιητῆς. Ἔτσι ἄλλοι λέν ὅτι τὸ φάρμακον ποὺ πῆρε ὁ Βού-Λάι-Τσού ἀποτελεῖτο ἀπὸ τρεῖς οὐγγιές αὐτὰ φρούτα:

ραμένα στὸν ἥλιο, καὶ μὲ δύο γραμμάρια καλομελάνου, ἄλλοι δὲ ὑποστηρίζουν ὅτι ἦταν τρεῖς οὐγγιές πρωσσικό ὀξύ καὶ δύο γραμμάρια ἀπόσταγμα ὑδραργύρου. Οἱ φαρμακοποῖοι ὅμως δὲν παραδέχονται οὔτε τὴν μιὰ ἐκδοχή, οὔτε τὴν ἄλλη καὶ δίνουν ἕνα ἐντελὸς διαφορετικὸ φάρμακον!

Ἡ βάση τῶν Κινέζικων φαρμάκων εἶναι ἡ στάχτη τῶν φημμένων χέρτων καὶ φρούτων. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ δυναμωτικά καὶ τὰ σιρόπια εἶναι χαμωμένα ἀπὸ σκόνην ροδάκηνου καὶ βερύκοκων. Ἀλλὰ οἱ φαρμακοποῖοι, γιὰ νὰ προκαλοῦν μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη τοῦ κοινοῦ στὰ φάρμακά τους καὶ νὰ μποροῦν νὰ τὰ πουλοῦν ἀκριβὰ, συνηθίζουν ν' ἀνακατεύουν σ' αὐτὰ τὰ πιὸ παράξενα πράγματα. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ συνταγὴ τοῦ φαρμάκου ποὺ δίνουν γιὰ τὴν ἐντερίτιδα καὶ τὸ ὁποῖο εἶναι χαμωμένο ἀπὸ ζουμί βρασμένων ἀγρίων ἐντόμων, σκόνην ἐλεφαντοστοῦ, φλούδαν πορτοκαλίου, ἀπὸ τὸ σπογγώδες μέρος ρίζας δένδρων, φύλλα μπαμποῦ, κόκκαλα νυχτερίδας καὶ ρίζες ἀρωματικῶν δένδρων.

Γιὰ νὰ ἐξακρίστη κανεὶς στὴν Κίνα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιατροῦ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχῃ σπουδάσει σὲ κανένα Πανεπιστήμιο, οὔτε σὲ σχολεῖο. Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ μαθητεύσει σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς παλαιούς εμπειρικοὺς ἱατροὺς.

Ὅποτε νομίσῃ ὅτι ἀπέκτησε ἀρκετὲς γνῶσεις, βγαίνει καὶ κάνει τὸν γιατρό, χωρὶς νὰ δώσῃ σὲ κανένα ἐξετάσεις καὶ χωρὶς νὰ χρειάζεται καμμιὰ ἄδεια. Ἡ ἐπιτυχία του στὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἂν θὰ ἱατρευθοῦν οἱ πρώτοι πελάτες ποὺ θὰ καταφύγουν στὰ φάρματά του, ἢ ἂν θὰ πεθάνουν. Τὸ ἴδιο ἐννοεῖται ἰσχυρὰ καὶ γιὰ τοὺς φαρμακοποῖους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀναπληροῦν τοὺς γιατροὺς καὶ νὰ δίνουν φάρμακα στοὺς ἄρρωστους, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ κανονίζουν ὀδὸκληρὴν τῇ διαίτῃ τους, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἔγ-

κρίσιν γιατροῦ.

Μέσα σὲ κάθε Κινέζικο φαρμακεῖο, ἐκτός ἀπὸ τοὺς δύο πάγκους, ὑπάρχει στὸ βάθος ἕνα εἶδος σπληαίου, μέσα σὸ ὁποῖο βόσεται ἕνα θυσιατήριον μ' ἕνα ἀγαλματάκι, μπροστὰ σὸ ὁποῖο καίει διαρκῶς θυμίαμα. Ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην στοὺς τοίχους ὑπάρχουν ράφια καὶ κρεμαστάρια, γεμάτα ἀπὸ βάζα ποσειδάνης μπλε καὶ ἄσπρα. Τὰ μεγάλα βάζα περιέχουν τὰ θαυματουργὰ ὑγρὰ καὶ τὰ μικρὰ τίς σκόνες.

Οἱ Κινέζοι φαρμακοποῖοι μεταχειρίζονται ἕνα μοναδικὸ χωνί. τὸ ὁποῖο δὲν πλένουν καθόλου καὶ μὲ τὸ ὁποῖο ὀρχοῦν τὰ διάφορα φάρμακα τῶν πελατῶν στὰ μπουκαλάκια, χωρὶς νὰ δίνουν σημασίαν ἂν τὸ ἕνα φάρμακον εἶναι δηλητήριο καὶ τὸ ἄλλο καθαρτικόν.

Ὡστόσο τὰ πολύτιμα φάρμακα, ὅπως εἶναι λόγου χάριν μερικά, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν πεποιθὴσιν τῶν Κινέζων διακονοῦν ἢ τοῦλάχιστον παρατείνουν τὴν νεότητά, δὲν βρίσκονται οὔτε στὰ ράφια, οὔτε στὰ κρεμαστάρια. Αὐτὰ εἶναι κρυμμένα μέσα σὲ εἰδικὰ μυστικὰ συστήματα.

Ἀναφέρουμε χάριν περιουσιακά μερικὰ φάρμακα ἀπ' αὐτά, ποὺ πουλοῦν τὰ Κινέζικα φαρμακεία. Βοάζουν κόκκαλα μαϊμοῦς καὶ τὸν ζωμὸν χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ θεραπεύουν τίς πληγὰς ποὺ γίνονται στὰ πόδια τῶν κοριτσιῶν, ὅταν τὰ βάζουν στὰ γυμνά στὰ ἔξλινα καλούπια γιὰ νὰ τὰ διατηρήσουν μικρά.

Ἡ σκόνη ἀπὸ χολὴ ἀρκουδας χρησιμεύει γιὰ νὰ ἱατρευθῇ τὸν... ποινόματο! Ἡ σκόνη αὐτὴ στοιχίζει διακόσιες δραχμὲς ἡ οὐγγιά! Ἐπίσης ἡ σκόνη ἀπὸ ξεραμένη χολὴ τίγρεως εἶναι ἕνα καὶ ἕνα γιὰ τοὺς ἐμειτούς.

Ἡ σκόνη ἀπὸ σπλάκτι ἐνυδρίδος χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν θεραπεία τῆς φυματίωσης.

Καὶ τέλος ἡ σκόνη ἀπὸ κέρατα οινόκερου χρησιμοποιοῦνται γιὰ ὅλες τίς ἀρρώστειαι!...

Ἐξ ἄλλου στὴν περιφέρειαν τοῦ Σενκάν ὑπάρχει ἕνα ὠρισμένο φεῖδι, ἀπ' τὸ ὁποῖο βγάζουν ἕνα φάρμακον γιὰ τοὺς ρευματισμούς.

Η ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΝΗ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Δὲν ἔχουμε δίκην νὰ κατηγοροῦμε τοὺς δημοσιογράφους μας, τοὺς παλῆδες καὶ τοὺς συγχρόνους, ὡς ἀγρομμάτους.

Μιὰ Βουλγαρικὴ ἐφημερίδα, ποὺ ἔβγαλε πρὸ σαραντα περίπου ἐτῶν, εἶχε ἀπάνω-ἀπάνω στὴν πρώτη σελίδα, κάτω ἀπὸ τὸν τίτλον, τὰ εἶδος: «Ἐφημερίδα καὶ ἡμερὶν ἡ ἐκδομένη ἡμέραν παρ' ἡμερῶν»!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΥΧΗ...

ΥΣΤΡΑ Τ Ι Ω-ΤΑΙ και σύντροφος καθ' όλο το διάστημα του πολέμου, ο Λουδοβίκος Γκαμπόρ και ο Γουσταύος Μπλάτ είχαν χωριστή από την εποχή της αναχώρησής. Από τότε δεν είχαν ξαναδωθεί... Γ' αυτό άγκαλίσθηκαν με πραγματικό ενθουσιασμό, όταν, ένα βράδυ, συναντήθηκαν τυχαία σ' ένα δρόμο του Παρισιού. Μπήκαν σ' ένα ρεστοράν κ' έφαγαν μαζί. Πόσες αναμνήσεις δεν ξαναζωντάνεψαν με τη συνάντησή τους αυτή;... Μίλησαν για τον πόλεμο, για τις αγωνίες και τους κινδύνους που πέρασαν μαζί και για τη χαρά που έννοιωσαν όταν υπογράφηκε η ανακωχή.

Όταν εξήγησαν πειρά τα περασμένα, άρχισαν να μιλούν και για τη σημερινή τους ζωή. Μιλώντας, είχαν άδειασει αρκετά ποτηράκια κρασί. Και το κρασί — το ξέρομας όλοι — φέρνει διάθεση για κουβέντες και έμυστηρέσεις...

— Φίλε μου Γουσταύε, είπες σε κάποια στιγμή ο Λουδοβίκος, είμαι πολύ δυστυχής. Παντρεύτηκα κ' έχω βαρεθεί πειρά τη γυναίκα μου. Ή οίκογενειακή ζωή έχει γίνει για μένα αληθινό μαρτύριο, σκληράδι, καταδίκη... Μή φαντασθής όμως ότι το έπαθα αυτό επειδή η γυναίκα μου είναι ελαφροειδής άσχημη ή πολύ κουτή. Όχι, δεν συμβαίνει τίποτε απ' αυτά. Και όμως, σου επαναλαμβάνω, τη βαρέθηκα! Τό έπαθα αυτό γιατί είμαι οι άντρες έχουμε το ελάττωμα να εμπιστευόμαστε πολύ στα στιγμιαία γούστα μας που περνούν πολύ γρήγορα...

— Έτσι σήμερα μπορεί να μας τραβήξει μια γυναίκα, ή οποία δεν θα μ'ε κάνει καμιά έντιμωσα... "Ακου λοιπόν τώρα την ιστορία του γάμου μου.

«Τη γυναίκα μου τη γνώρισα στο βαπόρι, όταν επέστρεφα από ένα ταξίδι μου στην Αμερική. Ήταν ή ωραιότερη απ' όλες τις συνταξιδιώτισσες μας. "Αν ήταν παντρεμένη, θα έκανα τό πάν για να γίνω φίλος της. Ήταν όμως κόρη και για να την κάνω δική μου έπρεπε να την παντρευτώ. Την εξήγησα λοιπόν από τους γονείς της κ' εκείνοι δέχτηκαν εύχαριςως την πρότασή μου. Μόλις όμως αποβιβάστηκαμε, φίλε μου, κατάλαβα τη βλακεία μου. Στην προκυμάλια της Χάδης, άναμνα στον κόρσο που περιμενε τους επιβιβάτες, ύπηρεχαν πολλοί πιο όμορφες γυναίκες απ' αυτήν! "Αλλά ήταν πειρά πολύ άρχα. Είχα δώσει το λόγο μου και δεν τόλμυσα να τον πάρω πίσω... Πληρωγορήθηκα ώστόσο με τη σκέψη ότι μπορούσα να ήζωω λίγους μήνες μαζί της και κατόπι να βρω μία άφορμή για να τη χωρίσω... Καί, σέ βεβαίω, ότι τη στιγμή που μ'ε πάντρενε ο παπός, σκεπτόμουν τό προσοχές διαζυγίου μου.

«Δεν χωρίζεις όμως κανείς τόσο εύκολα όσο φαντάζεται. "Η γυναίκα μου δεν έχει κανένα λόγο για να

μου ζητήσει διαζύγιο, γιατί δεν περνά καθόλου άσχημα μαζί μου. Είνε άλήθεια πώς την έχω βαρεθεί, αλλά δεν πιάνομαι ποτέ μαζί της. Συχαίνομαι τις σκηνές. Με πειράζουν σά νευρα και στο στομάχι. "Ετσι, όταν με κάνει να θυμώνω, φεύγω από τό σπίτι. Κι' έπειτα, αυτή δεν έχει καμιά όρεξη να μ' άφίση. Κοντά μου έχει την κοινωνική της θέσι, όλα χρήματα της χρειάζονται... "Αν χωρίσουμε, θα τ'ε χάσει όλ' αυτά. "Εμείς, φίλε μου, χωρίζουμε για να έλευθερωθούμε, ή γυναίκες όμως δεν χωρίζουν παρ'α για να ξαναπαντρευθούν.

«Δεν ύπάρχει λοιπόν καμιά έλπίς ότι θα θελήσει να με άφίση, ούτε

και αν άκούω της έκανα άπιστίες. Θά μου τις συγχωρούσε. Γ' αυτό πρέπει έγώ να τής βρω σφάλματα. Τό πραγματικό της σφάλμα είναι ό-τι είναι γυναίκα μου. Αυτό όμως δεν είναι άρεστό γι' α τόσος δικαστής. Πρέπει να βρω κάτι άλλο. Και αυτό τό άλλο αυτό τό έμυστηρίου μου φαίνεται πώς ύπάρχει...

«Ακου λοιπόν, φίλε μου, ή γυναίκα μου έχει φίλο... Πόσο εύχαριστήθηκα όταν τό άνεχάλυσαι! Αυτό ήταν για μένα ή πιο ήρωική άπολύτρωσις. "Εκαινα τό μάτι μου τόσος, εσπότησε όμως άδύνατο να την πιάσω μαζί του. Την παραμόνευα, την παρακολούθησα... μα τόό κάκου... Ξέρω ότι έχει και γράμματα... Είμαι μάλιστα βέβαιος γι' αυτό. Ξέρω άκόμη και τό μέρος στο όποιο τ'ε κρύβει. Δυστυχώς όμως δεν μπορώ να τ'ε βάλω στο χέρι μου... Τ'ε κρύβει στο δωμάτιό της σ' ένα κιβώτιο, στο όποιο έχει φυλαγμένα και τ'ε κομμάτια της. Πώς να τής τ'ε πάρω; Να παραστήσω τον ζηλότυπο σέζυγο και να φωνάξω: "Ανοίξτε, κυρία, τό άπατεώ!" "Αμέσως εκείνη θα φωνάξει πού πολύ από μένα και θα βρ'ε κάποια άφορμή για να μ'ε άνοίξει..."

«Ο Λουδοβίκος έξακολουθούσε άκόμη να παραπονιέται για την κακή του μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες: — "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει. Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει.

Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει.

Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει.

Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει.

Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει.

Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει.

Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει.

Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει.

Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει.

Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

... Την επομένη έδωκε ο Γουσταύος Μπλάτ, κτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού Λουδοβίκου Γκαμπόρ. "Ο ύπηρετης πού τού άνοίξε, τού έπες ότι ο Λουδοβίκος έλειπε στο γραφείο του.

— Τό ξέρω, τό ξέρω, άπάντησε ο Γουσταύος. Πήγε στην κυρία ό-τι κάποιος θέλει να τής μιλήσει.

Φορούσε μύρα έπίσμμα ρούχα, κρατούσε σά χέρια ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και μιλούσε με μιά φωνή μυστηριώδη και άσπληρη. "Όταν παρ-

ου μοίρα, όταν έξαφνα ο Γουσταύος τού είπες:

— "Άφες τή δουλειά σε μένα. "Εγώ θά σου φέρω τ'ε γράμματα τού φίλου τής συζύγου σου..."

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ο ΔΑΝΤΩΝ ΚΑΙ Η «ΜΑΣΣΑΛΙΟΤΙΣ»

Μία σύγκρισις τού Ροβεσπιέρου με τόν Δαντών. Δυό έντελώς αντίθετοι χαρακτήρες. "Η νεκνική ήλικία τού Δαντών. "Ερως και... πίστωσις! "Ο γάμος τού νεκρού δικηγόρου. "Όπου ο μέλλον διώκτης τών τίτλων κάνει άριστοκρατικώτερο τό όνομα του. "Όπου ο Δαντών καταλαμβάνει έκ νέου τή... Βασίλλη. "Η έκπόρθησις τού Κεραμεικού κλπ. κλπ.

"Η δυό μεγαλειότερες φυσιογνωμίες τής Γαλλικής "Επαναστάσεως υπήρξαν αναμφιβόλως ο Ροβεσπιέρος και ο Δαντών. Οι δυό αυτοί πρωτεργάται τής μεγάλης έκείνης ιστορικής περιόδου διέφεραν τρομερά μεταξύ τους: "Όσον ο πρώτος ήταν ψυχρός, σκοτεινός, φανατικά προσηλωμένος στην ιδεολογία του και κλειχαρτιά έντελώς προσωπικά...

— "Εχετε τήν καλωσύνη να μου τό άνοίξετε; — "Αλλά, κύριε, δεν έχει τίποτα εκεί μέσα. "Ο άντρας μου... όλα είναι δικά μου... Δεν θα βοηθώ παρ'α τ'ε κομμάτια μου και μερικά χαρτιά έντελώς προσωπικά...

— "Εκείνη άνοίξε κοκκινίζοντας. Μέσα στο κιβώτιο πράγματι υπήρχαν τ'ε κομμάτια κ' ένα δέμα γράμματα. "Ο Γουσταύος πήρε τ'ε γράμματα.

— "Αλλά, κύριε, δεν πιστεύω, να μου κρατήσετε... αυτά τ'ε γράμματα... τραύλισε ή κυρία Γκαμπόρ. Είνε δικά μου... δεν έχετε τό δικαίωμα...

— Κυρία μου, έχω καθήκον να τ'ε κρατήσω... "Όσα δεν είναι χρήσιμα για τήν άνάκρισι, θα σ'ε επιστραφούν.

Κι' αφού τ'ε έβαλε βιαστικά στον χαρτοφύλακα του, χαιρέτησε τήν κυρία και έφυγε.

— Νά τό διαζύγιό σου, τό κρατώ στο χέρι! φώναξε όταν πλησίασε τόν Λουδοβίκο, ο όποιος περίμενε σ' ένα μικρό καφενείο τό άποτέλεσμα τής έρευνής.

"Ο Λουδοβίκος διάβασε βιασικά τ'ε γράμματα. "Αλλοίμονο! Κανένα απ' αυτά δεν ήταν ένοχοποιητικό. Προήρχοντο από ένα έρωτευμένο, τόν όποιον όμως, όπως φαινόταν απ' αυτά, ή γυναίκα του δεν είχε ένοχάρει καθόλου...

"Όταν τ'ε βράδυ ο Λουδοβίκος γύρισε σπίτι του, ή κυρία Γκαμπόρ, γεμάτη άγωνία, έπεςε στην άγκαλιά του και τού φώναξε:

— "Αγάπη μου! πώς τ'ε κανες αυτό. Καταγγράσθηκες ένα χρημάτα; Και όλ' αυτά τ'ε έκανες για μένα...

Ναι, είμαι βεβαίως, τό έκανες για μένα, για να ικανοποιήσεις τίς ιδιοτροπίες μου, για να με κάμης περισσότερο εύτυχισμένη. Γιατί σέ ξέρω, πού δεν έχει κανένα πάθος και είσαι άνίκανος να με προσδδης. Τ'ε κάμες για μένα... Κ' έγώ, ή έλσειν ή, πού ήμουν έτοιμη να σ' έγκαταλείψω!... Ναι, άγάπη μου, σου τό όμολογώ, κάποιος από καιρό είναι έρωτευμένος μαζί μου και θά σ' άφαινα για να τόν άκολουθήσω...

"Αλλά τελείωσε πειρά. Τώρα πού ξέρω πόσο μά λατρεύεις, τίποτε δεν θα μωρέσει να με κάμης, άγάπη μου, να σ' έγκαταλείψω.

— "Εκεί, κύριε, είπες ή κυρία Γκαμπόρ, είνε τό δωμάτιό μου, ώστε δδικα θα έρευνήσετε.

"Ο Γουσταύος όμως χαμογέλασε, τιμήν παλαιά βιβλία και δλόκλην ροι βιβλιοθήκη. Οι διαθέτοντες τ'ε αυτά παρακαλούνται να μ'ε άποστείλουν κατάλογον τών πρδς π' λησιν βιβλίων των, δδδς Λέ-κα αριθ. 7.

— "Εκεί, κύριε, είπες ή κυρία Γκαμπόρ, είνε τό δωμάτιό μου, ώστε δδικα θα έρευνήσετε.

"Ο Γουσταύος όμως χαμογέλασε, τιμήν παλαιά βιβλία και δλόκλην ροι βιβλιοθήκη. Οι διαθέτοντες τ'ε αυτά παρακαλούνται να μ'ε άποστείλουν κατάλογον τών πρδς π' λησιν βιβλίων των, δδδς Λέ-κα αριθ. 7.

— "Εκεί, κύριε, είπες ή κυρία Γκαμπόρ, είνε τό δωμάτιό μου, ώστε δδικα θα έρευνήσετε.

"Ο Γουσταύος όμως χαμογέλασε, τιμήν παλαιά βιβλία και δλόκλην ροι βιβλιοθήκη. Οι διαθέτοντες τ'ε αυτά παρακαλούνται να μ'ε άποστείλουν κατάλογον τών πρδς π' λησιν βιβλίων των, δδδς Λέ-κα αριθ. 7.

— "Εκεί, κύριε, είπες ή κυρία Γκαμπόρ, είνε τό δωμάτιό μου, ώστε δδικα θα έρευνήσετε.

σχημος, ετράβηξε άμέσως τήν προσοχή τής νεαρής δεσποινίδος Σαρπαντιέ. "Ο πατέρας τής τότε, έπιδι-κιμάζοντας τό αίσθημά της και θέλοντας να προσελκύση άκόμη περισσότερο τόν νεαρό δικηγόρο στο κα-τάστημά του, άρχισε να τού κάνει... πίστωσις! "Ετσι, δεν άργησε να άναπτύχθι μεταξύ τών δυό νέων ένα φλογερότατο αίσθημα, τό όποιο σέ λίγο κατέληξε σέ γάμο. "Ο Δαντών, λικρινής, άπλός και άφελής.

"Ο Ροβεσπιέρος έπεβλήθη λόγω τού άκάμπτου χαρακτήρος του. Προ-κειμένου να έπιβάλη τήν ιδεολογία του, δεν έδίσταζε ούτε πρδ τού εγ-κλήματος.

"Ο Δαντών, αντίθετως, δοξάσθηκε ένεκα τού παιδικού και άγνού έν-θουσιασμού, με τόν όποιο άγκάλιασε τήν ένοχολογή τήν επανάστασι.

Τόν Ροβεσπιέρο όλοι τόν έφοβούν-το και τόν έσέβοντο. Τόν Δαντών τόν αγαπούσαν.

"Η ζωή τού Ροβεσπιέρου είναι γνω-στή. Πάντοτε περήφανος, ύπερβολι-κά κουφός (ουδέποτε δέχθηκε ν' άνα-ταλλάξη τήν πουδραρισμένη του περ-ρούχα με τόν δημοκρατικό κόκκινο σκούφο τής εποχής, πράγμα πού έ-καμε τούς αντίπαλούς του να τόν παρομοιάζουν με... αχροειδίσταλο).

— "Επέρασαν έτσι δυό χρόνια ήρεμής και εύτυχισμένης ζωής. "Ο Δαντών έκέρριζε πειρά άρε-κατά από τό ε-πάγγελμά του και δεν είχε άκόμη σκεφθ'ε ν' άνακατευθ'ε στην πολιτική.

"Όσο για τήν όμορφη και χαριτωμέ-νη γυναίκα του, αυτή τόν ελάτρευε κυριολεκτικώς.

"Εξαφνα όμως έσημειώθησαν τ'ε πρώτα προαναρούσματα τών γεγο-νότων πού έπρόκειτο να συνταράξουν τή Γαλλία.

Σε κάθε συνοικία ιδρύθησαν μυστι-κές επαναστατικές λέσχες. "Ο Δαν-τών, όπως ήταν έκ φύσεως ένθουσιώ-δης, έπεβλήθη στη δική του συνοικία τών Κορδελλιέρων και έγινε Πρόεδρος τής Λέσχης τής. "Η πρδ-τή του αυτή «έπιτυχία» ήταν ή ά-παρχή τού ένδδξου σταδίου του. "Ετσι, σιγά-σιγά κατέλη-φθη από τή φιλοδο-ξία να κυβερνήσει τ'ε πλήθη.

Την 15 "Ιουλίου τού 1789, συγκέν-τρωσε μερικους ό-παδούς του, τούς όπλισε και μπήκε επί κεφαλής των. Τήν προηγούμενην ή «λαός» είχε κα-ταλάβει τή Βασίλ-λη, χωρίς ο Δαντών να προφθάσει να λά-βη μέρος στο ίστο-ρικό αυτό γεγονός.

Δεν έννοούσε όμως και να μ'ε έρωφε-

— "Εκεί, κύριε, είπες ή κυρία Γκαμπόρ, είνε τό δωμάτιό μου, ώστε δδικα θα έρευνήσετε.

"Ο Γουσταύος όμως χαμογέλασε, τιμήν παλαιά βιβλία και δλόκλην ροι βιβλιοθήκη. Οι διαθέτοντες τ'ε αυτά παρακαλούνται να μ'ε άποστείλουν κατάλογον τών πρδς π' λησιν βιβλίων των, δδδς Λέ-κα αριθ. 7.

— "Εκεί, κύριε, είπες ή κυρία Γκαμπόρ, είνε τό δωμάτιό μου, ώστε δδικα θα έρευνήσετε.

"Ο Γουσταύος όμως χαμογέλασε, τιμήν παλαιά βιβλία και δλόκλην ροι βιβλιοθήκη. Οι διαθέτοντες τ'ε αυτά παρακαλούνται να μ'ε άποστείλουν κατάλογον τών πρδς π' λησιν βιβλίων των, δδδς Λέ-κα αριθ. 7.

— "Εκεί, κύριε, είπες ή κυρία Γκαμπόρ, είνε τό δωμάτιό μου, ώστε δδικα θα έρευνήσετε.

"Ο Γουσταύος όμως χαμογέλασε, τιμήν παλαιά βιβλία και δλόκλην ροι βιβλιοθήκη. Οι διαθέτοντες τ'ε αυτά παρακαλούνται να μ'ε άποστείλουν κατάλογον τών πρδς π' λησιν βιβλίων των, δδδς Λέ-κα αριθ. 7.

— "Εκεί, κύριε, είπες ή κυρία Γκαμπόρ, είνε τό δωμάτιό μου, ώστε δδικα θα έρευνήσετε.

ληθή τής εύκαιρίας πού τού παρου-σιάζετο να δημοκοπήσει λίγο. Και τήν επομένη, με τό πρόσχημα τού να βεβαιωθ'ε δ'ήθεν ότι δεν είχαν λησμονήσει κανέναν εγγάθετο με-σα στην τρομερή αυτή φυλακή, ή-γούμενος τής πανόπλου ομάδος του... ξανακατέλαβε τή Βασίλλη, διώνον-τας κακήν κακώς τό νέο της διευ-θυντή, ο όποιος μόλις τήν προηγου-μένη ήμέρα είχε διορισθ'ε.

"Ετσι ο Δαντών κατορθωσε, με είκοσιτεσσάρων ώ-ρών άργοπορία, να άναμείνει τό όνομά του στην ιστορική κατάληξη τής Βα-σέλλης!

"Από τήν ήμέρα αυτή ο Δαντών ά-πεφάσισε να πολι-τευθ'ε. Ήταν γεν-νημένος όμως για δημαγωγός κ' όχι για πολιτικός. "Α-πό τό 1789 έως τ'ε έκλογούς τής

"Εθνοσυνελεύσεως στίς όποιες έδωσε τήν υποψηφιότητά του, άπέτυχε πα-ταγωδώς. "Αλλά κ' όταν με τ'ε πολλά έξελέγη και

κατόρθωσε να μπ'ε στο Βουλευτήριο, εύρέθηκε εκεί μέσα σέ μιάν ατμό-σφαιρα έχθρική. Γ' αυτό ο Δαντών άναγκάσθηκε να σωπαίνει και να μέ-νη ήσυχος στην έδρα του.

"Η ισχύς του ήταν έξω στους δρό-μους. Γ' αυτό, ένδ' ένδ'ος τού Βου-λευτηρίου ήταν τόσο ήσυχος, μόλις έδ'εγαίνε έξω άρχισε να γυρίζει από

πλήθη και έξεγερώντας τό λαό.

"Ελέχθη και ύπεσπρήχθη μάλιστα από πολλούς ιστορικούς, ότι ο Δαν-τών ύπηρεσε καταραστής και ότι έ-παφελήθη τής θέσεως πού είχε κα-ταλάβει στην πολι-τεία για να χρημα-τισθ'ε. "Η διαδοσίς αυτές όφείλονται σ'ε τό ότι είχε επα-νελημμένος άγορά-σει διάφορα κτήμα-τα. "Από τούς όμως γεωργών καθώς ή-ταν, ο Δαντών έ-πρεπε μεγάλη άγ'α-πη πρδς τή γ'η και

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΙΣ

Σουρούπωνε... Καθισμένος στο κατώφλι του μικρού του μαγαζιού, ο κ. Γουσταύος, ο κουρέας, αναπολούσε με μελαγχολία τα περασμένα. Συλλογιζόταν πως άλλοτε το μαγαζί του ήταν πολύ μεγαλύτερο και βρισκόταν σ' έναν από τους κεντρικότερους δρόμους του Παρισιού... Ήταν όμως φιλόδοξος άνθρωπος ο κ. Γουσταύος και είχε ανακατευθύνει σε διάφορες ριζοκίνδυνες επιχειρήσεις. Έτσι έχασε όλα σχεδόν τα χρήματά του κι' αναγκάστηκε να μεταφέρει το κορμί του στον στενό αυτό συνοικιακό δρομάκι, χάνοντας συγχρόνως και το μεγαλύτερο μέρος της πελατείας του... «Τί να γίνει όμως, σκεπτόταν φιλοσοφικά ο κ. Γουσταύος. Αυτά έχει ο κόσμος...»

Καθώς λοιπόν ήταν βυθισμένος στις θλιβερές σκέψεις ονειροπολήσεις του, έννοιωσε ξαφνα ένα χέρι να του αγγίζει τον ώμο. «Αμέσως σηκώσε το κεφάλι του και αντίκρισε μπροστά του έναν άνθρωπο ντυμένο κάπως παράξενα: ήταν τυλιγμένος μέσα σ' έναν μεγάλο μαύρο μανδύα και στο κεφάλι του φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλλο που δεν άφινε να φανούν τα χαρακτηριστικά του. — Είσθε κουρέας; τον ρώτησε άπτομα ο άγνωστος.

— Μάλιστα... Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;... απάντησε ο κ. Γουσταύος και σηκώθηκε άμέσως από την καρέκλα του.

— Μπορείτε νάρηθε άμέσως να χτενίσετε μια κυρία που κατοικεί εδώ κοντά;

— Πολύ εύχαριτος.

— Έμπρός, λοιπόν! Πηγαίνουμε...

Ο κ. Γουσταύος μπήκε μες στο μαγαζί του, φόρεσε το σακάκι του, πήρε τα «σύνεργά» του, είδοποίησε τη γυναίκα του και άκολούθησε τον άγνωστο.

Χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε λέξη σ' όλο το δρόμο, ο Γουσταύος άκολούθησε τον άγνωστο πάλι με μια πανόψληη πολυκατοικία που βρισκόταν στην ίδια συνοικία. Όταν ανέβηκαν στο τέταρτο πάτωμα του σπιτιού αυτού, ο άγνωστος έβγαλε ένα κλειδί από την τσέπη του, άνοιξε μια πόρτα και μπήκε πρώτος μέσα σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο.

— Περάστε μέσα γρήγορα! έπε στον κουρέα.

Ο κ. Γουσταύος μπήκε μέσα χωρίς να πη λέξη. Αφού διέσχισαν το σκοτεινό προθάλαμο, μπήκαν κατόπι σε μια αίθουσα φωτισμένη από πολλά καντηλιάρια και επιπλωμένη παράξενα. Στο μέσον της αίθουσας αυτής βρισκόταν ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα μια γυναίκα. Τί ώραία πού ήταν, Θεέ μου... Τά μαύρα της πυκνά μαλλιά ήταν θαυμάσια, κι' ήταν όλη, τόσο όλη... Λες φέβες της... Αυτό όμως που έκανε περισσότερο εντύπωση στον κ. Γουσταύο ήταν ή έκφραση των μεγάλων γαλανών ματιών της: έπλεναν διαρκώς άκίνητα και κύτταζαν μ' ένα βλέμμα τρομακτικά άπαλές...

Ο κ. Γουσταύος ώστόσο υπέκλι-

θη και με την επαγγελματική του ευγένεια είπε:

— Η κυρία, βλέπω, με περιμένει... Είμαι στη διάθεσή της...

Η χλωμή κυρία δεν άπάντησε τίποτα.

— Η καινούργια πελάτισσα είναι, βλέπω, ακατάδεχτη, σκέφτηκε ο κ. Γουσταύος. Δεν θά τα χαλοπεράσουμε μαζί...

Και, χωρίς να εκδηλώσει τη δυσάρεστιά του, άρχισε να την χτενίζει. Είχε περιποιηθί τόσες πελάτισσες ως τώρα, ξανθές, καστανές, μελαχρινές, φλόαρες, περήφανες, σιωπηλές, ώστε δεν παραξενεύταν με τις παραξενιές της καθεμιάς...

— Πρώτη φορά βλέπω τόσο ω-

μορρά μαλλιά σαν της κυρίας... είπε σε λίγο κολακευτικά.

Μά ούτε αυτή τη φορά ή άγνωστη εί-

πε τίποτε. Πικαρισμένος για την παράταιρη άνεξήγητης αυτής σιωπής, ο κουρέας θέλησε να την εξαναγκάσει να μιλήσει:

— Τί χτενίσμα προτιμάτε; την έρωτησε.

— Χτενίσμα χορού.

— Μάλιστα... Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;... απάντησε ο κ. Γουσταύος και σηκώθηκε άμέσως από την καρέκλα του.

— Μπορείτε νάρηθε άμέσως να χτενίσετε μια κυρία που κατοικεί εδώ κοντά;

— Πολύ εύχαριτος.

— Έμπρός, λοιπόν! Πηγαίνουμε...

Ο κ. Γουσταύος μπήκε μες στο μαγαζί του, φόρεσε το σακάκι του, πήρε τα «σύνεργά» του, είδοποίησε τη γυναίκα του και άκολούθησε τον άγνωστο.

Χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε λέξη σ' όλο το δρόμο, ο Γουσταύος άκολούθησε τον άγνωστο πάλι με μια πανόψληη πολυκατοικία που βρισκόταν στην ίδια συνοικία. Όταν ανέβηκαν στο τέταρτο πάτωμα του σπιτιού αυτού, ο άγνωστος έβγαλε ένα κλειδί από την τσέπη του, άνοιξε μια πόρτα και μπήκε πρώτος μέσα σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο.

— Περάστε μέσα γρήγορα! έπε στον κουρέα.

Ο κ. Γουσταύος μπήκε μέσα χωρίς να πη λέξη. Αφού διέσχισαν το σκοτεινό προθάλαμο, μπήκαν κατόπι σε μια αίθουσα φωτισμένη από πολλά καντηλιάρια και επιπλωμένη παράξενα. Στο μέσον της αίθουσας αυτής βρισκόταν ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα μια γυναίκα. Τί ώραία πού ήταν, Θεέ μου... Τά μαύρα της πυκνά μαλλιά ήταν θαυμάσια, κι' ήταν όλη, τόσο όλη... Λες φέβες της... Αυτό όμως που έκανε περισσότερο εντύπωση στον κ. Γουσταύο ήταν ή έκφραση των μεγάλων γαλανών ματιών της: έπλεναν διαρκώς άκίνητα και κύτταζαν μ' ένα βλέμμα τρομακτικά άπαλές...

Ο κ. Γουσταύος ώστόσο υπέκλι-

θη και με την επαγγελματική του ευγένεια είπε:

— Η κυρία, βλέπω, με περιμένει... Είμαι στη διάθεσή της...

Η χλωμή κυρία δεν άπάντησε τίποτα.

— Η καινούργια πελάτισσα είναι, βλέπω, ακατάδεχτη, σκέφτηκε ο κ. Γουσταύος. Δεν θά τα χαλοπεράσουμε μαζί...

Και, χωρίς να εκδηλώσει τη δυσάρεστιά του, άρχισε να την χτενίζει. Είχε περιποιηθί τόσες πελάτισσες ως τώρα, ξανθές, καστανές, μελαχρινές, φλόαρες, περήφανες, σιωπηλές, ώστε δεν παραξενεύταν με τις παραξενιές της καθεμιάς...

— Πρώτη φορά βλέπω τόσο ω-

μορρά μαλλιά σαν της κυρίας... είπε σε λίγο κολακευτικά.

Μά ούτε αυτή τη φορά ή άγνωστη εί-

πε τίποτε. Πικαρισμένος για την παράταιρη άνεξήγητης αυτής σιωπής, ο κουρέας θέλησε να την εξαναγκάσει να μιλήσει:

— Τί χτενίσμα προτιμάτε; την έρωτησε.

— Χτενίσμα χορού.

— Μάλιστα... Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;... απάντησε ο κ. Γουσταύος και σηκώθηκε άμέσως από την καρέκλα του.

— Μπορείτε νάρηθε άμέσως να χτενίσετε μια κυρία που κατοικεί εδώ κοντά;

— Πολύ εύχαριτος.

— Έμπρός, λοιπόν! Πηγαίνουμε...

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

ή ίδια σκηνή επαναλαμβάνεται. Κι' ο δυστυχής κ. Γουσταύος, που ύστερ' από κάθε βίβλια γύριζε πάλι έννοιω- σμένος στο μαγαζί του, ζούσε πάλι μέσα σε μια διαρκή άτμόσφαιρα ά- γωνίας και νευρικότητας. Όλοένα όρθωνόταν έμπρός του, βουβή και ά- κίνητη, ή παράξενη άγνωστη με τα άπαλη μάτια. Τί να ήταν άραγε; Κέρμη κούκλα, ή μήπως... ή μή- πως ποδημένη;... Όταν είχε αγγί- ξει το πρόσωπό της ώστόσο, είχε άπληγθί πως δεν ήταν κανένα...

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

Βλέποντας όμως ότι ο φτωχός κ. Γουσταύος στεκόταν διστακτικός, ο άγνωστος ξανάπε, με έντονότερο τόνο αυτή τη φορά:

— Θά εξακολουθήσετε λοιπόν τη δουλειά σας, ή μήπως θέλετε να μεταχειρισθώ μαζί σας άλλο τρόπο;...

Μπρός στο άπειλητικό έργο του συνουμλίου του, ο κ. Γουσταύος άναγκάστηκε να υποκύψει. Έπλησίασε την παράξενη πελάτισσά του, κι' ένω κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτω-

πο... Είπε παγωμένο... παγωμένο, κύριε...

Μια άσπρη πέραςε από τα μάτια του σκύγου.

— Σωπάστε! είπε άσπρη... Συνέχιστε την εργασία σας!

του δωματίου.

— Τί συμβαίνει; Γιατί δεν με χτενίζετε; έρώτησε ή πελάτισσα γυ- ρίζοντας προς το μέρος του.

Μόλις τον αντίκρισε όμως, έβγα- λε μια κραυγή τρόμου. Ο κ. Γου- σταύος ήταν χλωμός, τα δόντια του χτυπούσαν από τον τρόμο και την κόπωση με μάτια γουρλωμένα.

— Δεν μπορώ... έτραβίσα. Δεν μπορώ ν' αγγίξω τα μαλλιά σας... Φοβούμαι...

— Θεέ μου! ανέκραξε ή πελά- τισσα. Είναι τραβός!...

Και σαν δαιμονισμένη έφυγε τρέ- χοντας από το μαγαζί.

Η κατάσταση αυτή δεν μπορούσε να εξακολουθήσει. Ο κ. Γουσταύος καταλάβαινε πως έτσι, σιγά-σιγά, θάχανε όλη του την πελατεία. Τελείωσε... Ότι και αν έπρόκειτο να του συμβεί, θά ήρνεϊτο να ξανα- πάη να χτενίσει την παράξενη άγνω- στη με το παγερό βλέμμα...

Με την άποψη αυτή ο κ. Γου- σταύος ονειροβλήθηκε στο δωμάτιό του για ν' αναπαυθί λίγο. Μόλις άνοιξε όμως την πόρτα, έβριζε μια κραυγή φρίκης. Στη μέση του δωματίου, μέ- σα σε μια πολυθρόνα, ή τ α ν ε ξ α π λ ω μ έ ν η μ ι ά γ υ ν α ι κ α σ τ ή σ τ α σ ι τ ή ς α γ ν ω - σ τ ή ς μ ε ξ έ π λ ε κ α μ α λ ι α !...

Ο κ. Γουσταύος έννοιωσε να τον κυριεύει ή τρέλλα. Στο άκουσμα της τρομαγμένης του κραυγής, ή γυναί- κα έγύρισε με άνσυχια... και ο ταλαίπωρος κουρέας άναγνώρισε τη γυναίκα του...

— Ατιμή!... έδρουθήθηκε όρ- μώντας εναντίον της... Κι' έσύ του- πον συνεννοήθηκε με τη ν 'Α λ η ν γ ι ά ν α μ έ τ ρ α λ λ ά ν ε τ ε ς...

Και, σαν τρελλός, άρχισε να χτυ- πά την άμοιρη γυναίκα του.

Τρομαγμένος από τις φωνές και από το κακό, σε λίγο έφθασαν ο ά- στυνομός. Ο κ. Γουσταύος συνήλθε άμέσως. Άντελήφθη τί είχε κάνει... Άντελήφθη πί είχε κάνει... Έ, λοιπόν, ναι, αυτό ήταν καλύτερο...

Έπηρε την άπόφασί του και διηγή- τηκε την περιπέτειά του στον άστι- νομο...

Μόλις έπληροφόρηθηκε τα κατα- πληκτικά αυτά γεγονότα, ο άστινό- μος πήρε δυό-τρεις χωροφύλακες μα- ζύ του και διευθύνθηκε στο σπίτι του Ισπανού.

— Ισπανού, Ο Ισπανός άρνήθηκε στην αρχή ν' άνοιξη. Όταν όμως ο άστυνομός τον ήπειλανε ότι θα πα- ρεβιάζε την πόρτα, άναγκάστηκε να υποκύψει και άνοιξε μόνος του.

— Ίσως ήλθατε κίολας;... είπε αναστενάζοντας μόλις αντίκρισε τίς στολές των άστυνομικών.

Και με άσχυρα στα μάτια διηγή- τηκε στον άστυνομό την τραγική του ιστορία:

Είχε αγαπήσει με τρελλόν έρωτα μια νέα και την είχε πάρει... Ά- μέσως μετά το γάμο τους έφυγε από τη Βραζιλία, όπου έμεινε, και ήρθε μαζί με τη γυναίκα του στο Παρί- σι... Έγώ, από λίγο όμως ή νέα άρραβόνησε και, παρ' όλες τις προσ- πάθειές μου για να την πείσω, πριν ξεφυγήσει, τον είχε παρακαλέσει να

Για κάποιον Γάλλο έπαρχιακό δη- μοσιογράφο και διακεκριμένο συγγρα- φέα διηγούνται το εξής χαριτωμένο ανέκδοτο:

Λόγω των επαναστατικών φρονη- μάτων του ο έν λόγος συγγραφέας κατεδιώκετο από την άστυνομία και μια μέρα πού άνεγνωρίσθη στο δρό- μο από μερικούς μυστικούς χωροφύ- λακας, οι όποιοι θέλησαν να τον συλ- λάβουν, κατέφυγε στο σπίτι ενός φί- λου του, όνομαστού για τά συντηρη- τικά του φρονήματα. Έκείνος, βλέ- ποντας τον καταδιωκόμενο φίλο του, άντι να φροντίσει να τον κρύψει έσο μπορούσε ασφαλέστερα, άρχισε μια ά- τελείωτη και άσκοπη διδασκαλία, θέλοντας να του παραστήσει ότι δεν είνε όρθος ή ιδέες του.

— Φίλε μου, του είπε, πρέπει να ξέρεις ότι πολλές φορές ή πένα είναι πολύ πιο έπιχειδυνή από τίς σφαίρες των όπλων...

— Πολύ καλά, του άπάντησε ο ά- ναρχικός. Αφού είν' έτσι λοιπόν, σάς έπιτρέπω να με παραδώσετε στους χωροφύλακες πού περιμένουν κάτω αυτή τη στιγμή, με τη συμφω- νία όμως ότι θά με ντυφρέκισουν με... πέννες!

Ο άπρόκλητος διδάσκαλος κατά- λαβε άμέσως το μάθημα και άνέβαλε γι' άλλη φορά τη συζήτηση.

— Ίσως νάχετε δικηρ.

Καθώς εξακολουθούσε ή κουβέντα, ο δικαστής έπληροφόρησε το συνομι- λητή του ότι, όπως έ- μαθε από κάποιον φίλο του, ο Ουγκώ ήταν διαρ- κώς μεθυσμένος και κά- θε βράδυ τον μετέφεραν

σε κακή χάλια από την ταβέρνα στο σπίτι του. Και διέκρίττε στομφω- δώς ότι όταν ένας άνθρωπος μπεκρου- λιάζει κάθε μέρα, μόνο βλακώδη έρ- γα μπορεί να γράφει.

— Βέβαια, άποκρίθηκε άτάραχος ο Ουγκώ.

Έγερτα από

TA KAPABANIA KAI TA XANIA

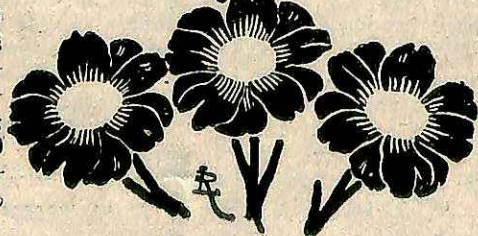
★★★

Τὰ μάτια της ἦσαν προσηλωμένα στο
κενό, μὲ μιὰ ἔκφρασι δδύνης καὶ
ἀπειλπισίας...

Κ. ΦΑΛΤΑ·Ι·ΤΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ

Όπου ο διάβολος κάνει την επανεμφάνισή του... Πώς παρουσιάζονται στους ανθρώπους. Πώς πουλούσαν τις ψυχές τους στο διάβολο. Η συνάντησή των ανθρώπων μεταξύ τους. Πώς τον επηλυόντο. Η υπογραφή του συμβολικού της αγοραπωλησίας. Η δαιμονολογική φιλοσοφία. Ο νέος που πούλησε την ψυχή του για μια δαμνίζα κρασί. Ο Λούθηρος και ο διάβολος, κλπ.

Για το Σατανά έχουμε γράψει και άλλοτε. Σήμερα σας δίνουμε μια ακόμη ενδιαφέρουσα σελίδα, παραμένη από μεσαιωνικά βιβλία, για τις εμφανίσεις του επί της γης και τις σχέσεις του με τους ανθρώπους.

Σύμφωνα λοιπόν με την αντίληψη του Μεσαίωνα, ο Σατανάς, προκειμένου να εμφανισθεί στους ανθρώπους, έλαμβανε άλλοτε μορφή ανθρώπου και άλλοτε πάλι τις μορφές όλων των αντιπροσώπων του ζωικού βασιλείου. Παρουσιαζότανε δηλαδή ως ψηλός μαύρος άνθρωπος με πόδια τράγου και τυλιγμένος μέσα σε ένα σιδερένιο μανδύα, ως τράγος με τρία κέρατα και περικυκλωμένος από πυκνά σύννεφα καπνού, ως σκύλος και ως μισός άνθρωπος και μισός ζώο. Άλλοτε τον έβλεπαν από άλλο γο να μεταμορφώνεται ξαφνικά σε στρατιώτη και άλλοτε πάλι να γίνεται βαρέλι, το οποίο κατακυλούσε με όρμη και καταπλάκωνε τους διαβάτες!...

Η μεταμορφώσεως του Σατανά δεν είχαν τέλος! Πολλοί διέκρινον ότι τον είδαν σαν ζυλόκοπο με κεφάλι κορακιού και ώπλισμένο με τσεκούρι, σαν γίγαντα, του οποίου το κεφάλι άγγιζε στα σύννεφα, σαν φείδο, σαν μάτι μεγάλο σαν γροθιά, που περπατούσε μόνο του καταγής!...

Η εξημεμένη φαντασία των ανθρώπων κατά τον Μεσαίωνα εξωγύρισε με τα ζωρότερα των χρωμάτων την επί της γης εμφάνισή του κυριάρχου Σατανά!...

Όποιος ήθελε να πουλήσει την ψυχή του στο διάβολο, να εξασφαλίσει δηλαδή μερικώς επίγειες απολαύσεις με την ακριβή τιμή του αιώνιου κολαμού του, ήταν υποχρεωμένος να υποβληθεί σε μερικές απαραίτητες διατυπώσεις. Ο υποψήφιος δούλος του Σατανά έπρεπε, όπως λένε τα παλιά δαιμονολογικά βιβλία, να νηστεύει κάποιες μέρες, τρώγοντας μονάχα τη νύχτα φακές βουτηγμένες στο αίμα!... Έπρεπε επίσης να διαπραγμάτευε μια ιεροσυλία και να θυσιάσει ένα μικρό παιδί!...

Ύστερα από τα απαραίτητα αυτά προκαταρκτικά, έπρεπε να πάει τη νύχτα σε ένα μέρος κατάλληλο για μαγικές, σε έρευνα, σε κοιμητήριο, σε μονοπάτι ή σταυροδρόμι ή έστω και σε ένα μέρος, όπου να είχε γίνει φονικό!...

Όταν έφτανε εκεί, έπρεπε να χαράξει στο χώμα έναν κύκλο με ένα σπαθί με μαύρη λαβή, και μέσα σε αυτόν τον κύκλο να σχεδιάσει ένα τρίγωνο με το αίμα του παιδιού που είχε σκοτώσει. Κατόπιν, μέσα στο τρίγωνο αυτό έβαζε καρδιά από νεκροκρέβατο και διάφορα άλλα αντικείμενα με μαγική δύναμη, όπως λεί-

γου χάρι: μια νεκροκεφαλή, το κεφάλι μιας λύφας γάτας, μια πνιγμένη νυχτερίδα, κέρατα τράγου, κερία φτιαγμένα από λίπος ανθρώπου μέσα σε μαύρα καντηλιέκια σε σχήμα σταυρού, και μερικά ξύλα κυπαρισσιού. "Αμα τελειώνει αυτά, έπαιρνε από το αίμα του σκοτωμένου παιδιού και ράντιζε τα μαγικά αυτά αντικείμενα, ψιθυρίζοντας την καθιερωμένη προσευχή και ανισορόπων. Με τα πλήρη επίστευαν τότε στις προλήψεις αυτές, μέχρι του σημείου να σχηματισθεί ολόκληρη δαιμονολογική φιλοσοφία.

Η πληροφορία που σας παραθέτουμε και θα σας παραθέσουμε, είναι παρμένη από βιβλία έπιφανών δαιμονολόγων του Μεσαίωνα. ***

Ο υποψήφιος, αν και μόνος του είχε ζητήσει να δη τον Έωσφόρο, μόλις τον έβλεπε πραγματικά, τον έπαινε με τρόμος. Μα ο Σατανάς δεν έκανε καίρι. "Αρχίζε αμέσως να υποσχετεί στον υποψήφιο όπαδό του έρωτα, δόξα, πλούτη, ισχύ, τη δύνα-

μι να μπορεί να κάνει το κακό σε όποιον θέλει και να μεταφερθεί μέσα σε ένα δευτερόλεπτο όπου θέλει, από τη μίαν άκρη του κόσμου στην άλλη!... Ο μαθητής του έπαιρνε τότε θάρρος, έπειθετο στα λόγια του διαβόλου και υπέγραφε με το αίμα του — ανόητος — μια πλήρη στο άριστο του χέρι — τα συμβόλαια που του παρουσίαζε ο Έωσφόρος και διά των οποίων του δηλολογούσε πίστι, υποταγή και αφοσίωση. Κατόπιν υπέγραφε και ο διάβολος, παίρνοντας το ένα συμβόλαιο, ενώ το άλλο το έβαζε μέσα στην πληγή του οπαδού του, που έκλεινε αμέσως, χωρίς να φαίνεται το παραμικρό σημάδι.

Η διαβολοτελεσσία είχε τελειώσει. ***

Μια φορά είχε μαζευθεί σε κάποια ταβέρνα μια εύθυμη παρέα από μερικούς νέους. Ο ένας από αυτούς, που δεν είχε λεπτά, φώναζε ξαφνικά πώς είχε πρόθυμος να πουλήσει την ψυχή του στο διάβολο για μια νταμιζάνα καλό κρασί.

"Υστερ από λίγο μπήκε μες στη ταβέρνα ένας άγνωστος και έκατσε δίπλα στο νέο που έλεγε.

— Είπαι πρόθυμος να πουλήσω την ψυχή σου στο διάβολο για μια νταμιζάνα κρασί; τον ρώτησε.

— Ναι, του απαντήθηκε ο νέος.

Θέλω σήμερα να γλυττώσω! — Πολύ καλά, συμφωνεί! είπε τότε ο άγνωστος.

Κι εξαφανίστηκε για να παρουσιασθεί και πάλι τα μεσάνυχτα.

Ο νέος, του οποίου η κούπα ήτανε διαρκώς γεμάτη από ένα θαυμάσιο κρασί, είχε γίνει τούφλα στο μεθύσι. Δεν έβλεπε πια μπροστά του. Τότε ο άγνωστος είπε στην παρέα του:

— Όταν κανείς αγοράσει ένα γαϊδουράκι, δεν παίρνει μαζί και τη σέλλα και τα γκέρια;

Η παρέα του μεθυμένου νέου είχε αναγνωρίσει στο πρόσωπο του άγνωστου τον ίδιο το διάβολο κι' έδίσταζε να δώσει μια απάντηση. Μα ο διάβολος επέμενε και αναγκάστηκε να του απαντήσει καταπραϊνικά. Τότε ο Σατανάς άρπαξε το μεθυμένο και χάρθηκε μαζί του από το πλάξι!...

Τη θαυμαστή αυτή — μα και απίστευτη — ιστορία την αναφέρει ως πραγματικό γεγονός, ποιος νομίζετε; Ο Λούθηρος. Ο Μαρτίνος Λούθηρος. Ένας δηλαδή από τους μεγαλύτερους σοφούς των αιώνων, ο πρωταθλητής της Μεταρρυθμίσεως, ο πνευματικός αρχηγός των Διαμαρτυρομένων, ο δημιουργός της Γερμανικής Γλώσσας!...

— Ίσως να σας φανή παραδόξως πώς ένα τόσο φωτισμένο μυαλό πίστευε σε τέτοιες παιδαριώδεις προλήψεις. Μα ο Λούθηρος ζούσε στην εποχή του, σε μια εποχή κατ'εξοχήν δαιμονοπληκή. Και δεν μπορούσε, φυσικά, να αποφύγει την επίδραση του περιβάλλοντός του... Αυτός μάλιστα ο σοφός άνθρωπος και μεγάλος επαναστάτης — μήπως δεν είχε τολμήσει να αντιπάρει κατά της κραταιότητας τότε εξουσίας του Πάπα και να διακηρύξει στον κόσμο τα όργια που γινόντανε μέσα στο Βατικανό; — έπίστευε τόσο πολύ στο διάβολο, ώστε του φαινότανε πως τον έβλεπε διαρκώς μπροστά του!...

Μια μέρα μάλιστα του πέταξε το βαρύ μελανοδοχείο του στο κεφάλι!...

Υπάρχει όμως άπειρα τέτοιων ανεκδότων, τα οποία θ' αφηγηθούμε άλλοτε. Η σελίδα αυτής της σκοτεινής ιστορίας του μεσαίωνα παρουσιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον σήμερα στον αιώνα του ραδιοφώνου, του χημικού πολέμου, των ορανοεπιστημών και του αγώνα της γυναίκας.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθήκες. Οι διαθέτοντες τοιαύτα παρακαλούνται να μας αποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων των δόξας Δέκα 7.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙΣΕ ΓΑΜΟ

ΤΟΥ JILBERT DORÉ

Όπως τους έγραφα, θα μπού σιγά-σιγά μέσα, θα πλυθεί, θ' αλλάξει ρούχα κι' όταν ξυπνήσουν θα με βρουν φρεσκαρισμένο και παρουσιασμένο!...

Η θυρωρός με δέχθηκε με μεγάλη ευπροσηγορία και με πληροφόρησε ότι ο αδελφός μου μένει στο τέταρτο πάτωμα. Πήρα τη βαλίτσα στο χέρι κι' άρχισα να ανεβαίνω τις σκάλες. Τέλος είδα τον αριθμό 4 επάνω σε μια πλάκα καρφωμένη στον τοίχο.

— Έδώ είναι, φώναξα, λαχανιασμένος από το ανέβασμα, αλλά γεμάτος χαρά.

Η θυρωρός μου είχε πη: «Στο τέταρτο πάτωμα, η πόρτα άριστερά». Απλώσα το χέρι μου να κτυπήσω το κουδούνι... Εύτυχως είδα εγκάρσιος το κλειδί επάνω στην πόρτα και την πόρτα μισανοιγμένη. Φαίνεται πως η υπηρέτρια θα είχε βγεί έξω για να φωνήσει και άφησε επίτηδες το κλειδί. Δεν υπήρχε λοιπόν κανείς λόγος να ξυπνήσω ελίο το σπίτι με το κουδούνισμά μου.

Έσπρωξα ελαφρά την πόρτα και μπήκα στο κορινθό. Κρέμασα το πανωφόρι και το καπέλλο μου και με μια γρήγορη ματιά έπεθεωρήσα το διαμέρισμα. Στο βάθος διακρίνα τη ντραπεζαρία. Ένα μεγάλο δωμάτιο επιπλωμένο με πολύ γούστο! Τι κομψά και τί συμπληρωτικά ήταν όλα μέσα σε κείνη την τραπέζια! Κι' εκεί επάνω στο τραπέζι υπήρχε ένα θαυμάσιο πρόγευμα, έτοιμασμένο προσφώνως για μένα! Η σοκολάτα άγγιζε γι' μουσχοβολούσε. Φωμάκια βουτυρωμένα, μαρμελάδα, βουτύρατα, τσάι, όλα προκλητικά, με περίμεναν. Δεν φάνε στις 6 το πρωί, δεν ήθελα να νηστεύω κανένα και παρεκάλεσα τον αδελφό μου και τη γυναίκα του να μην έρθουν στο σταθμό για να με περιμένουν, αλλά να με περιμένουν σπίτι τους. Προσέθεσα μάλιστα άπειρο ευχόμενος ότι μπορούσαν να αφήσουν το κλειδί επάνω στην πόρτα και να μου έχουν έτοιμο το πρόγευμα.

Όλα έγιναν όπως τα ήθελα. Έφθασα πρωί-πρωί στο Παρίσι, έπιασα ένα αυτοκίνητο κι' έδωσα στο σωφρονιστή διεύθυνση του σπιτιού του αδελφού μου.

Σας είπα ότι ο αδελφός μου είχε παντρευτεί κατά την απουσία μου. Δεν ήξευρα λοιπόν ούτε τη γυναίκα του, ούτε το σπίτι του. Φοβόμουν μήπως ανηχησώ τον έβνο τους κατά την πρωινή εκείνη ώρα.

— Έδωκα μέσα μου, αν έχουν άφισει το κλειδί επάνω στην πόρτα.

θόρυβο του πρωινού ξυπνήματος, φωνές διάφορες, ένα ηλεκτρικό κουδούνισμα που κτυπά... Και ύστερα άκουσα στο διπλανό δωμάτιο μια γυναικεία φωνή που φωνάζει:

— Μαρία! Μαρία!

Τι γλυκεία και διαυγής φωνή!... Ασφαλώς είναι η φωνή της νύφης μου. Αν η μορφή της είναι ωραία σαν τη φωνή της, πρέπει να είναι πολύ χαριτωμένη.

— Μαρία!... Λέει η φωνή. Κύτταξε λοιπόν!... Τι είναι αυτή η βαλίτσα;... Κι' αυτό το καπέλλο... Αυτό το επανωφόρι το κρατάς επάνω στο πόρμαντ!... Κάποιος έχει μπει μέσα στο σπίτι!...

— Δεν είδα κανένα!...

— Σου λέγω ότι κάποιος μπήκε στο σπίτι. Όταν έλειπες... Μαρία, πήγαινε γρήγορα να εידιοποιήσης τη μαμά!...

— Μπα! έσκέφθηκα. Αν το ήξερα ότι ο αδελφός μου ο κλέφτης, τρέξε στην αστυνομία. Και σεις, αφήστε την κόρη μου, άκου, τρέξε!... Λωποδότη, παλάνθρωπε, διαρρήκτη!...

— Άλλά, κόριε... άλλα κυρία... έκανα να διαμαρτυρηθώ.

Η μητέρα όμως όρμα επάνω μου και τραβά την κόρη της, η οποία αρχίζει να συνέχεται. Προσπαθώ να ξεγληθώ:

— Κόριε, σάς ζητώ συγγνώμη... Συμβαίνει ασφαλώς κάποια παρεξήγηση. Ονομάζομαι Πέτρος Ταξίς και είμαι ακόλουθος του Προξένου στη Βουδαπέστη!...

— Μασκαρά! κλέφτη! φωνάζει ο πατέρας.

Η υπηρέτρια έπιστρέφει σε λίγο λαχανιασμένη και φέρνει μαζί της τη θυρωρό, μερικούς γείτονες, δυο αστυνομικούς... Φωνάζουν όλοι μαζί: «Με κατηγορούν ότι πήγα να κλέψω στο σπίτι κάποιου κυρίου Προξένου, ότι ήμια στη σοκολάτα του, κάπνισα τα σιγαρέττα του και φίλησα την κόρη του».

Ο κ. Προξένος είναι ο χοντρός κύριος που με ονομάζει μασκαρά και λωποδότη!... Έξαφνα, άναμνα στο θόρυβο, ακούγοντας μια γνωστή και προσφιλή μου φωνή.

— Μα είναι ο Πέτρος, ο νεώτερος αδελφός μου, που ήρθε από ταξίδι και που έκαμε λάθος στην πόρτα.

— Όλη εκείνη τη φασαρία ξύπνησε τον αδελφό μου, που ήμνε στο κάτω πάτωμα (το τέταρτο στην πραγματικότητα), η το τρίτο μετά το ισόγειο), ο οποίος έτρεξε και δεν δυσκολεύθηκε να αποδείξει την αθωότητά μου... Πράγματι είχα γελαστεί στο πάτωμα, μπήκα σε άλλο διαμέρισμα, έφαγα το πρόγευμα των ενοίκων του, κάπνισα τα σιγαρέττα τους. «Όσο για την κόρη τους, δεν τη φίλησα... δυστυχώς».

Το αποτέλεσμα της περιπετειάς αυτής ήταν να γίνει φίλος των Προξένων και μετά λίγους μήνες γαμπρός τους!...

Όλοι στο σαλονάκι γελοούσαν με το πάθημα του νεαρού διπλωμάτου.

GILBERT DORÉ

Μια ωραία ξανθή νέα, με μπλε πανωφόρι μπαίνει μέσα!...

κατά φέρνει μια κραυγή και σπρώχνεται στον τοίχο για να μην πέσει. Προχωρώ ταραγμένος, με το χαμόγελο όμως στα χείλη, εύτυχης γιατί έβγα μια νύχτα τόσο νέα και τόσο χαριτωμένη. Θέλω να παρουσιασθώ, να πω τ'ονόμά μου, η νέα όμως απλώνει τα χέρια για να με σπρώξει μακριά της και με μια τρομαγμένη φωνή φωνάζει:

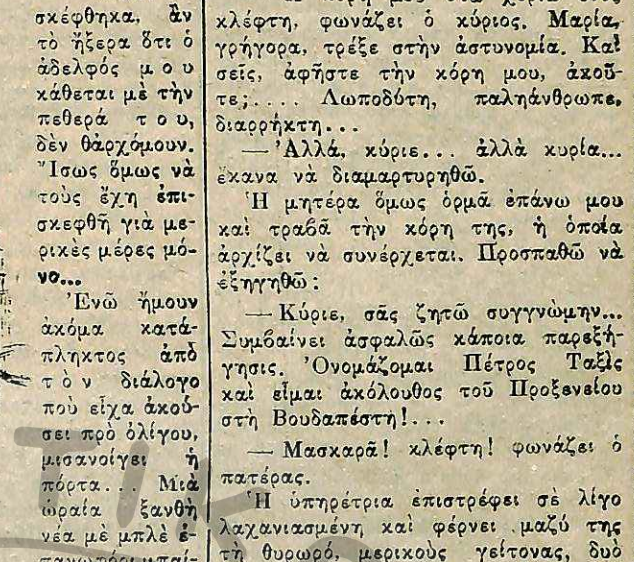
— Μαμά!... Πατέρα!... Κλέφτης!... Ένας κλέφτης!

Όμοιοιόβη τη στιγμή εκείνη τ'άχιστα, φεύγοντας κάτω από τα χείλη μου κι' έχασα ένα βήμα προς τα εμπρός.

— Μη με άγγιξετε!... Μη με σκοτώσετε!... φωνάζει περίτρεση η νέα.

Μόλις μου ο Θεός αν ήθελα να γίνω μια νύχτα τόσο νέα και τόσο χαριτωμένη, έφθασα να διαβάσω τις τοιμες για μένα κι' αυτές.

Η ώρα είναι επτάμισι!... Η υπηρέτρια δεν έχει έπιστρέψει ακόμη. Έξαφνα άκούω να ανοίγουν πόρτες. Άκούω το

Μια ωραία ξανθή νέα, με μπλε πανωφόρι μπαίνει μέσα!...

κατά φέρνει μια κραυγή και σπρώχνεται στον τοίχο για να μην πέσει. Προχωρώ ταραγμένος, με το χαμόγελο όμως στα χείλη, εύτυχης γιατί έβγα μια νύχτα τόσο νέα και τόσο χαριτωμένη. Θέλω να παρουσιασθώ, να πω τ'ονόμά μου, η νέα όμως απλώνει τα χέρια για να με σπρώξει μακριά της και με μια τρομαγμένη φωνή φωνάζει:

— Μαμά!... Πατέρα!... Κλέφτης!... Ένας κλέφτης!

Όμοιοιόβη τη στιγμή εκείνη τ'άχιστα, φεύγοντας κάτω από τα χείλη μου κι' έχασα ένα βήμα προς τα εμπρός.

— Μη με άγγιξετε!... Μη με σκοτώσετε!... φωνάζει περίτρεση η νέα.

Μόλις μου ο Θεός αν ήθελα να γίνω μια νύχτα τόσο νέα και τόσο χαριτωμένη, έφθασα να διαβάσω τις τοιμες για μένα κι' αυτές.

Η ώρα είναι επτάμισι!... Η υπηρέτρια δεν έχει έπιστρέψει ακόμη. Έξαφνα άκούω να ανοίγουν πόρτες. Άκούω το

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΤΕΚΝΙΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Η ατεκνία και η σύγχρονη Ευρώπη. Τα διάφορα μαντζούνια του παρελθόντος. Τα λουτρά στα οποία εσύχναζαν ή στείρες Έλληνίδες, Ρωμίες και Γερμανίδες. Τα ιερά δώρα των Ινδίων. Η πονηρία των Ιαπωνέζων. Οι τάφοι των γυναικών του Μωάμεθ. Ο ιερός κοκοφοίνις. Η πέτρα στη ράχη των ελεφάντων. Το κάθισμα της Αγίας Λουκίας, κλπ. κλπ.

ΜΑ ρωτήσατε σήμερα μια νέα και νεοπαντρεμένη κυρία αν έχει παιδιά, θα σας άρραξουν τα έξη και θα σας απαντήσει με το πιο περιφρονητικό ύφος του κόσμου:

— Εύτυχώς ακόμη δεν τρελλάθηκα! Τόσο έχω, όσο και ο άντρας μου δεν τα θέλουμε τα παιδιά.

Αυτή είναι πράγματι η επικρατούσα στην εποχή μας αντίληψη για τα παιδιά σ' όλες σχεδόν τις πολιτισμένες χώρες της Ευρώπης.

Άλλοτε όμως τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Τα παιδιά θεωρούντο ως η ευτυχία των γονέων και η χαρά του σπιτιού. Μα και σήμερα ακόμα σε πολλές χώρες, στις οποίες ο πολιτισμός, ή καλύτερα ο εκφυλισμός, δεν έχει προχωρήσει μέχρις αυτού του σημείου, η γυναίκα που δεν κάνει παιδιά είναι μια γυναίκα περιφρονημένη από όλους τους συμπατριώτες της, σε αρκετά δέ μέρη τιμωρείται και με θάνατο! Η στείρα γυναίκα σ' αυτές τις χώρες αποκαλείται θνητός για μια οικογένεια, τόσο δέ οι δικαί της, όσο και αυτή η ίδια, προσπαθούν να την θεραπεύσουν από τη στειρότητά της με πολλούς και διαφόρους τρόπους, με διαίτες, με λουτρά, με ζόρια και με άλλα γιατροσόφια.

Τις ίδιες σχεδόν θεραπευτικές μεθόδους για τη στειρότητα χρησιμοποιούσαν και κατά το παρελθόν. Έτσι, κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα, όπως γυναικείες δεν έκαναν παιδιά, έπιναν μαντζούνια από μελισσόχορτο και φλοδές πορτοκαλλίου ή έτρωγαν διαμακρίνη με μαπατίνα. Στη Σαυρία ή στείρες γυναίκες έριχναν από κρασί τους σπόρους από σπαράγγια και έτρωγαν βλασταράκια από βόικα καυωμένα σαλάτα. Στην Φραγκονία πάλι έπιναν άγνυν καφέ και στη Βοημία ζουμί από βατόμουρα.

Αν τα γιατροσόφια αυτά και η άλλες θεραπευτικές μέθοδοι δεν έφερναν κανένα αποτέλεσμα, έπρεπε η γυναίκα που επιθυμούσε ν' αποκτήσει παιδιά να ζητήσει τη βοήθεια και την προστασία μιας θεικής ή διαβολικής δυνάμεως, καταφεύγοντας προς το ίδιο στους μάγους. Έπεκαλούντο δέ την συνδρομή των δυνάμεων αυτών, γιατί η ατεκνία θεωρείτο ως μια κατάρτα των θεών και μόνο με την εξευμένισι των θεών μπορούσε να νικήσει η ατεκνία. Έτσι η στείρα γυναίκα να ελευθερωθεί από αυτήν την κατάρτα. Έτσι η στείρα γυναίκα της Αραβίας, και σήμερα ακόμη, για ν' αποκτήσουν παιδιά, γράφουν 300 στίχους του Κορανίου επάνω σ' ένα χαλκινό δοχείο, ύστερα γεμίζουν το δοχείο αυτό με ζεμάκι από νερό και από το νερό εκείνο πίνουν τακτικά. Η στείρα Γερμανίδα της αρχαίας εποχής ελόοντο στην ιερά στέρα της μητρός των θεών Χόλδα, ή Έλληνίδες στην ποταμή Έλλατο της Αραβίας και η Ρωμίες στα λουτρά των Βαίων.

Επίσης η σύγχρονη στείρα Ινδία ελόοντο στην ιερά στέρα της μητρός των θεών Γάγγη και μπορούσαν να γίνουν μητέρες, λούνοντας στον ιερό ποταμό Γάγγη και πινούν ένα ιερό δέντρο, καταφεύγουν σε άλλου είδους ποινήρια. Στένονται μπροστά σ' αυτό και έχει διαβάζουν μια ψεύτικη διαταγή, προερχόμενη δήθεν από την Ολλανδική διοίκηση του νησιού, δια της οποίας διατάσσεται η υλοποίηση του δένδρου. Μετά την ανάρρωση της διαταγής αυτής, ο ιθαγενής για ν' δικαιολογηθεί, προσθέτει:

— Άγαθοι οι α πνεύματα, που κατοικείτε μέσα σ' αυτό το δέντρο, μη με παρεξηγήσει για την πράξη μου αυτή. Όπως βλέπετε, κόβω το δέντρο σας, όχι γιατί το θέλω εγώ, αλλά γιατί με διατάσσουν οι ξένοι που διοικούν το νησί μας. Γι' αυτούς, πνεύματα, πνεύματα: Πρέπει να αρχίσω άμεσα την εργασία, είδημη θα με κρεμάσουν!...

Αυτά συμβαίνουν στις Νότιες Ινδίες και τα νησιά τους. Στη Βόρεια Ινδία, ως ιερός καρπός και ως σύμβολο της γονιμότητας θεωρείται ο κοκοφοίνις, ο οποίος ονομάζεται εκεί Σοιφάλε, δηλαδή καρπός της Σοί, της θεότητας της ευγονίας. Ο κοκοφοίνις φυλάγεται προσεκτικά μέσα σε ιδιαίτερα κουτιά και προσφέρεται από τους ιερείς μόνον σ' εκείνες τις γυναίκες που θέλουν να γίνουν μητέρες. Στην πόλη Κόβα, κοντά στην Παλαιά Καλαμπάργη, υπάρχει μια φοινικιά, της οποίας, ως λέγεται, οι καρποί κάνουν γόνιμη κάθε στείρα γυναίκα, που θα γευ-

θεί έστω και έναν απ' αυτούς. Επίσης οι Μαύροι πιστεύουν ότι ώριμα δένδρα έχουν την ικανότητα να κάνουν γόνιμες τις στείρες γυναίκες! Πιστεύουν πως κάθε στείρα γυναίκα μπορεί να γίνει μητέρα έμα πάη και άγκαλιάσει ένα τέτοιο δένδρο. Έχει μάλιστα και ελευθερία εκλογής ως προς το φύλον του παιδιού. Άμα δηλαδή άγκαλιάσει το δένδρο από το μέρος της Ανατολής, το παιδί που θα γεννηθεί ένε αγορά. Άμα δέ το άγκαλιάσει από το μέρος της Δύσεως, το παιδί θα είναι κορίτσι.

Η Κιρκάσιες πάλι, όταν θέλουν ν' αποκτήσουν παιδιά, πηγαίνουν εν καιρώ νυκτός στον τάφο ενός σπουδαίου προσώπου και θυσιάζουν επάνω σ' αυτό ένα κριάρι ή περνούν όλη τη νύκτα προσευχόμενες μπροστά σε μια μεγάλη φωτιά που ανάβουν επάνω στον τάφο. Έτσι πιστεύουν ότι η επιθυμία τους θα πραγματοποιηθεί.

Επίσης και η γυναίκες των νησιών της Πολυνησίας, που θέλουν ν' αποκτήσουν παιδιά, πηγαίνουν και προσκυνούν τους τάφους των γονέων των. Η ταγγάνες της Αυστρίας και η γυναίκες πολλών άλλων Νοτιοσλαβικών φυλών συνηθίζουν να πηγαίνουν στον τάφο μιας γυναίκας που πέθανε κατά την περίοδο της εγκυμοσύνης της, επικαλούνται το όνομά της, τρώνε από το γρασίδι που έχει φυτρώσει γύρω στον τάφο και παίρνουν μια χούφτα από το χώμα του, το οποίο κρατούν επάνω τους για φυλαχτό. Η Μουσουλμάνες του Κιρκιστάν πηγαίνουν και προσκυνούν τον τάφο μιας από τις ένδεκα γυναίκες του Μωάμεθ.

Όλες αυτές η γυναίκες πιστεύουν ακράδαντως ότι χάρις στην επέμβαση των νεκρών, τους οποίους επικαλούνται, θ' αποκτήσουν παιδιά. *** Στην είσοδο των νεκροταφείων της Κίνας υπάρχουν συνήθως τέσσερα ή πέντε ζεύγη πέτρινων ελεφάντων, οι οποίοι είναι τοποθετημένοι ο ένας απέναντι στον άλλον. Οι δύο πρώτοι θεωρούνται ως οι σπουδαιότεροι. Η στείρα λοιπόν γυναίκες πλησιάζουν τους ελεφάντες και πετούν στη ράχη τους μια πέτρα. Αν η πέτρα σταθεί επάνω στη ράχη του ελεφάντος, αυτό σημαίνει ότι οι θεοί εισακούουν την παράκλησή τους και ότι θα τους χαρίσουν παιδιά. Αν όμως η πέτρα ξαναπέσει κάτω, αυτό σημαίνει ότι η επιθυμία τους θα μείνει ανεκπλήρωτη.

Η γυναίκες πολλών μαύρων φυλών έχουν δεμένη γύρω στο σώμα τους μία ζώνη, απ' την οποία κρέμονται δύο αγαλματάκια, που παριστάνουν έναν άνδρα και μια γυναίκα. Πιστεύουν δέ ότι η ζώνη αυτή είναι ένα κ' ένα κατά της στειρότητας. Επίσης η Σουηδίζες κρεμούν διάφορα

Η τετράχειρος θεά της γονιμότητας στις Ινδίες

Θεός της ευγονίας στη Σουηδία.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΝΑΠΗΡΟΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΚΥΡΙΑ

Ένας στρατάρχης μ' ένα πόδι. Η ωραία κυρία που ήθελε συντροφιά. Η απρόοπτη συνδαιτηγμός! Η περίεργη παράκλησις του στρατάρχη. Η νυχτερινή του αλέττα του. Μια καταπληκτική σκηνή. Όπου η κυρία τρέπεται εις φυγήν. κλπ.

Ο στρατάρχης ντε Ρατζάου, ο οποίος ήταν φημισμένος στην εποχή του για την ανδρεία του, είχε χάσει στον πόλεμο το ένα του πόδι, το ένα του χέρι και το ένα του πόδι.

Κάποτε που ταξίδευε ινκόγνιτο, κατέλυσε ένα βράδυ σε κάποιο πανδοχείο. Εκεί παρήγγειλε να του φέρουν το δείπνο του από δωμάτιό του. Λίγη ώρα μετά την άφιξή του, έτυχε να πάη για να μείνη στο ίδιο πανδοχείο και μια όραση και νέα κυρία, η οποία, επειδή δεν είχε συντροφιά, έρωτησε με άρεσκια τον ξενοδόχο αν βρισκόταν εκείνη την ώρα στο πανδοχείο του κανείς ευγενής και ιπποτικός ταξιδιώτης, ο οποίος θα δεχθεί να της κάνει παρέα στο τραπέζι, γιατί της ήταν αδύνατο να φάη μόνη! Ο ξενοδόχος τότε της απάντησε ότι ο μόνος ξένος που βρισκόταν εκείνο το βράδυ στο πανδοχείο, ήταν ένας γέρος στρατιωτικός, ο οποίος φαινόταν πολύ ευγενικός άνθρωπος και ο οποίος θα δεινούσε στο δωμάτιό του.

Η κυρία παρακάλεσε άμεσα τον ξενοδόχο να ζητήσει από τον μοναδικό αυτόν συνταξιδιώτη της να δειπνήσει μαζί του... Ο ξενοδόχος εξετέλεσε την παραγγελία της και ο στρατάρχης έδεχθη πρόθυμα. Έτσι οι δύο η κυρία έμεινε στο δωμάτιό του.

Μετά τις πρώτες φιλοφρονήσεις κι' αφού ο στρατάρχης ευχαρίστησε την απρόοπτη συνδαιτηγμόν του για την τιμή που του είχε κάνει, της είπε:

— Θα σας φανή ίσως περίεργο και τολμηρό εκ μέρους μου αυτό που θα σας ζητήσω... Τα χρόνια μου όμως και τα άπρα μου μαλλιά μου δίνουν, νομίζω, αυτό το δικαίωμα...

— Σας άκουω.

— Πρόκειται απλούστατα, κυρία μου, να θέσω έναν όρο στη συνέχισή της παρέας μας. Και ο όρος αυτός είναι να μου επιτρέψετε να κάνω και μπροστά σας τα ίδια πράγματα που θα έκανα κι' αν ήμουν μόνος μου: να κάμω δηλαδή τη νυχτερινή του αλέττα μου και να φορέσω τη νυχτερινά μου ρόμπα και τον σκούφο μου... Έχω δυστυχώς συνηθίσει να δειπνώ έτσι, και όταν δεν το κάμω αυτό, μου κόβεται η όρεξη!...

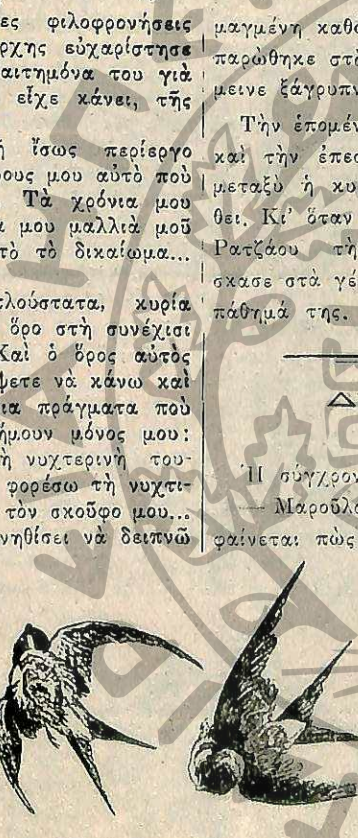
Η κυρία, φυσικά, εδέχθη και η κυρία ντε Ρατζάου, της έκανε νόημα με το χέρι ότι ήταν πολύ απασχολημένος. Και η καυμένη η σκύρα έφυγε ήσυχα για να μην ενοχλήση τον ξενόδοχο της...

Κατόπιν όταν επέστρεψεν ο υπηρέτης του, ξεδίωξε προς μεγάλην κατάπληξιν της κυρίας, και του παρῶντος, για να το φυλάξει, το... ψεύτικο μάτι του! Ο υπηρέτης, αφού ετοποθέτησε με μεγάλη ευλάβεια το μάτι μέσα στη γυάλινη θήκη του, έπεσε στην στρατάρχη, ο οποίος με μεγάλη απάθεια ξερόκωσε και του έδωσε το ένα του χέρι! Όταν, αφού το έγραψε και αυτό, ο υπηρέτης ξαναήλθε, ο στρατάρχης του έτεινε το πόδι του. Ο υπηρέτης τότε... ξεδίωξε και το έγραψε και αυτό. Η κυρία παρικοινοίει τη σκηνή αυτή με κατάπληξη που μεγάλωσε ολοένα. Ο υπηρέτης με λίγο ξαναπαρουσιάσθηκε. Ο στρατάρχης τότε έπιασε με τα δύο του χέρια το κεφάλι από τη θέση της και έφυγε σαν τρελλή, τρέχοντας και κραυγάζοντας ότι είχε αντιγράψει τον... διάβολο! Του χάμου ο ξενοδόχος και οι υπηρέτες του ξενοδοχείου της εφώνησαν, για να την καθησυχάσουν, πως ο όθεν διάβολος δεν ήταν άλλος από τον ανδρόφωτο στρατάρχη ντε Ρατζάου.

Η κυρία δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτε. Ο φόβος της είχε κόψει την όρεξη. Και, τρομαγμένη καθώς ήταν, πήγε και αποχώρησε στο δωμάτιό της, όπου έμεινε ξαγρυπνη ως την αυγή.

Την επομένη ο στρατάρχης έπληξε και την έπεσε φθόνος ο ίδιος. Έντω μεταξὺ η κυρία είχε κάπως συνελθεί. Κι' όταν έμαθε από τον ξενόδοχο την πραγματικότητα, έσκαψε στα γέλια πρώτη αυτή για το πάθημά της.

Η σύγχρονη υπηρέτης: Μαρούλα, το κρασί σήμερα έχει μεταξὺ η κυρία έχει κάπως συνελθεί. Κι' όταν έμαθε από τον ξενόδοχο την πραγματικότητα, έσκαψε στα γέλια πρώτη αυτή για το πάθημά της.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΜΥΙΓΑ ΚΑΙ Η ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΣ ΤΗΣ

Θα σας φανή ίσως παράδοξο αν σας πούμε ότι η μυίγα, το διαρκές αυτό μαρτύριο του ανθρώπου, έπ' το οποίο του χάμου προσπαθούν να τον απαλλάξουν τα διάφορα έντομοιόνα ύβρη, είναι ωφέλιμη σ' αυτόν... Και όμως έτσι είναι.

Πολλοί έχουν παρατηρήσει τις αλλεπάλληλες κινήσεις που κάνει η μυίγα, προσεγγίζοντας στην αρχή τα τέσσερα πόδια της αναμεταξύ τους κι' έπειτα τα δύο της στερρά. Η κινήσεις αυτές έπιστοιχε μέχρις ενός σημείου, απέναντι στην καθαριότητα του σώματός της, όπως συμβαίνει με τη γάτα και με μερικά άλλα ζώα.

Ο Άγγλος όμως χημικός Έμμερσον, ο οποίος κατέγινε ειδικός με το ζήτημα αυτό, απέδειξε με λεπτομερείς μικροσκοπικές παρατηρήσεις ότι απάνω στις μυίγες υπάρχουν ένας αριθμός μικροτόμων παρασιτικών αράων με γυμνό οφθαλμό, τα οποία εκείνη μαζεύει και καταπίνει, περιφέροντας στο σώμα της την προδοσική και τα πόδια της.

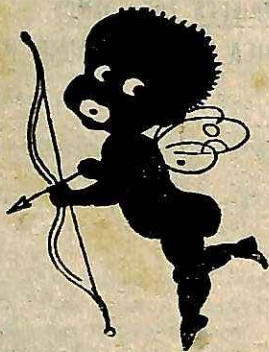
Ο Έμμερσον, συνεχίζοντας τις παρατηρήσεις του, έεδειχθήκε ότι τα μικροσκοπικά αυτά ζώα, τα οποία κολλούν στη μυίγα και με τα οποία τρέφεται αυτή, δεν αναπτύσσονται στο σώμα της, αλλά είναι διασκορπισμένα στην ατμόσφαιρα.

Όστε, καθώς βλέπετε, η ασχολία της μυίγας είναι σοβαρότερη απ' ό,τι πιστεύεται κοινώς και συντελούν όχι λίγο στην καταστροφή διαφόρων επιβλαβών μικροβίων και στην εξυγίανση του αέρος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΟΣΟΙ ΩΦΕΛΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΟΥΓΚΟ

Έρεστε πόσοι άνθρωποι ωφελήθηκαν από το θάνατο του Ούγκο; Την απάντησαν στην ερώτησή αυτή τη βραδυρά σ' ένα παλιό Γαλλικό περιοδικό, το οποίο μας πληροφορεί ότι πρώτα-πρώτα οι μαζάδες έκαναν χρυσές δουλειές, γιατί οι θαυμαστές του ποιητού, οι οποίοι ήθελαν να παρακολουθήσουν την κηδεία του, ήσαν άπειροι και τα χρηματικά που πούσαν έφθαναν. Επίσης αρκετά κέρδιζαν κι' οι συμπαθείς έφημεροδωλάι, οι οποίοι έπούλησαν τις τελευταίες ιδιές ημέρας της άσθενείας του Ούγκο τεράστιο αριθμό φύλλων. Ο μόνος και ο παλιότερος φωτογραφιστής, οι οποίοι έδωσαν άρεστές χιλιάδες εικόνων του ποιητού. Επίσης έδωσαν αρκετά χρηματικά και εκείνοι που πουλούσαν αναμνηστικά μετάλλια με την εικόνα του Ούγκο, καθώς κι' εκείνοι που μοίραζαν μπουκέτα από πενήντα άνθη κι' ένα μικρό γύψινο κεφάλι του ιδρυτού του ρωμαντισμού στη μέση. Επίσης κατά τη κηδεία του ένας μεγάλος αριθμός από διάφορους εργάτες, μαρμαρυγείς, ταπεινότερες, διακοσμητές κλπ. έκέρδιζε αρκετά χρηματικά.

ΟΙ ΜΟΝΑΡΧΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΕΝΑΣ ΑΣΤΕΙΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ

Ἡ ἐκθρόνισις τοῦ Σουλτάνου τοῦ Μαρόκου Μουλάι Χαφίντ. Οἱ φόβοι του καὶ οἱ τρόμοι του. Ἡ πολυτελής ἀμαρτωλοειχία. Μέσα στὸ σκοτεινὸ τούννελ. «Πέστε στὸν ὁδηγὸ νὰ σταθῇ!...» Ἡ παρὰ-σασίς τῆς Ὀπερας. Ὁ... κοιλόσκηνος τοῦ τενόρου. Ὁ Σουλτάνος ζητάει γιατρό. Πῶς θὰ ἐκανόνιζε αὐτὸς τὸ τέλος τοῦ ἔργου. Συμβουλὲς πρὸς τὸ Διευθυντὴ τοῦ ρεσιτῶν. Τὰ ταιριασμένα ζευγάρια.

ταραχὴ τοῦ Σουλτάνου ἔφθασε στὸ κατακόρυφο.

Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο, ἔπεσε, τρέμοντας σύγκορμος, ἐπάνω στὸν ἀνώτερο Γάλλο ἀξιωματικὸ τῆς ἀκολουθίας του καὶ τοῦ φώναξε:

— Πέστε στὸν ὁδηγὸ νὰ σταματή-σῃ!... Μὰ γιατί δὲν τοῦ τὸ λέτε; Σημειώτεον ὅτι περισσώτερο ἐκ-μὴ κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον, εἶχαν τρομοκρατηθῇ οἱ Μαρρινοὶ αὐτικοὶ καὶ ὑπηρετὲς τοῦ Σουλτάνου.

— Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸ τραῖνο βγή-κε ἀπὸ τὸ τούννελ ἐκεῖνο, ὁ Μουλάι Χαφίντ ἡσυχάσε κάπως καὶ γυρίζον-τας στὸν Γάλλο ἀξιωματικὸ, τοῦ εἶπε:

— Σὰς παρακαλῶ, πηγαίνετε στὸν ὁδηγὸ καὶ πείστε του ἐκ μέρους μου, παρακαλέστε τον μ' εὐγένεια, νὰ μὴν

λείτερο ξενοδοχεῖο.

Μιὰ ἀπ' τὶς πρώτες ἡμέρες τῆς ἀ-φίξεώς του στὸ Βισσὺ δόθηκε πρὸς τι-μὴν του στὴν «Ὀπερα» μιὰ ἐξαιρε-τικὴ παράστασις μὲ τὸ γνωστὸ με-λόδραμα τοῦ Μαγερμπέγκερ «Ρώ-μη». Μὲ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς αὐλαίας ἐμ-φανίσθηκε στὴ σκηνὴ ὁ βαρύτονος, ἕνας μεγαλόσωμος καλλιτέχνης, καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ τὴν πρώτη ᾠδή. Ὁ Σουλτάνος δὲν εἶχε ἀκούσει Ἑυρωπαϊκὴ μουσικὴ καὶ ἦταν συνη-θισμένος στὰ μονότονα, συρτά καὶ χωρὶς χειρονομίας τραγούδια τῶν Μαρρινοῦν. Γι' αὐτό, μόλις ὁ ἥθο-ποιὸς τραγουδᾷ με τὴ βαρεῖα φω-νὴν τοῦ κανόνος συγχρόνως καὶ ζωηρὲς χειρονομίες, ὁ Σουλτάνος ἄρχισε νὰ φωνάζει τόσο δυνατὰ, πὺ ἀκούονταν ἀπὸ ὅλους τοὺς θεατὰς.

— Ποῦ εἶνε ὁ γιατρός Β... (ὁ

τοῦ ἔργου καὶ νὰ τὸ κἀνὲ εὐχάρι-στο...

Τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματά του ὁ Σουλτάνος τὰ ἔδειξε καὶ μιὰν ἄλλη μέρα. Ὁ Μουλάι Χαφίντ γεωμάτιζε μὲ τὴν ἀκολουθία του μέσα στὴ με-γάλῃ αἴθουσα φαγητοῦ τοῦ ξενοδο-χείου, ἐπάνω σὲ μιὰ ἐξέδρα πὺ εἶχε βάλει νὰ τοῦ στήσουν γιὰ νὰ βρῇσκε-ται φηλότερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλ-λους. Ἔτσι ἔβλεπε τί ἔκαναν ὅλοι μὲς στὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ.

Μιὰ μέρα φώναζε τὸν Διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀκούσε, οἱ παλάται σου δὲν εἶνε ἀρμονικὰ τοποθετημένοι μέσα στὴν τραπέζια σου. Οἱ περισσώτε-ροι δὲν εἶνε καθόλου εὐτυχισμένοι μὲ τὴ συντροφιά ἐκείνων πὺ κάθονται στὸ ἴδιο τραπέζι. Ἐκεῖνος ὁ γέρο-κύ-ριος δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ γευματίζῃ δίπλα στὴν ὥρα καὶ νῆα ἐκεῖνη κυρία μὲ τὸ μεγάλο μαῦ-ρο καπέλλο καὶ τὸ μαργαριταρένιο περιδέριον. Ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας τοὺς εἶνε πολὺ μεγάλη. Ἡ κυρία αὐτὴ θὰ ἔπρεπε νὰ γευματίζῃ μαζὺ μ' ἐκεῖνον τὸν νεαρό ἀξιωματικόν καὶ ἡ γριὴ κυρία πὺ τρώγει μαζὺ μ' αὐτὸν καὶ πὺ θὰ εἶνε μητέρα του, θὰ ἦταν πολὺ ὥρα καὶ δίπλα στὸν γέ-ρο-κύριο. Πρέπει νὰ φροντίξῃ κανεῖς, κύριε Διευθυντά, γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν παλατῶν σου. Νὰ λόγου χάριν, ἐκεῖνη ἡ κυρία υἱστὴ ὥρα τῶρα χτυ-πάει νευρικὰ τὸ πηρόνι στὸ πιάνο τῆς. Θὰ εἶνε ἀσφαλὲς φουρчимμένη μὲ τὸν κύριο πὺ κάθεται δίπλα τῆς καὶ πὺ θὰ εἶνε σύζυγός τῆς, ἐνῶ δείχνει καθαρά πὺς θὰ τῆς ἄρσεν νὰ κάθεται μαζὺ μ' ἐκεῖνον τὸν νέον μὲ τὰ ὥρα καὶ μουστάκια, πὺ γευματίζε-ι μόνος. Παρουσιάστε τοὺς τὸν ἕνα στὸν ἄλλον. Μιὰ ὥρα τῶρα ὁ ἄν-δρας τῆς δὲν ἔχει βγάλει οὐτε μιὰ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του!

Κάποιο βραδάκι, πάλιν ὁ Μουλάι ἐνῶ εἶχε βγῆ περιπατοῦ στὰ περὶ τοῦ Βισσὺ, εἶδε σ' ἕνα ὥρα καὶ κτήμα καμμιὰ σαρανταριά ὥραιες ἀσπρὲς ἀ-γελάδες, πὺ τοῦ ἄρσαν ὑπερβολικὰ καὶ ἀπεράσιες νὰ τὶς ἀγοράσῃ. Ζή-τησε ἄμέσως τὸν Διευθυντὴ τοῦ κτή-ματος, τοῦ ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτήριό του, καὶ τοῦ εἶπε:

— Στείλτε μου, ἀπόψε κι' ὅλας, ὅλες αὐτὲς τὶς ἀγελάδες, σ' αὐτὴ τῇ διεύθυνσι καὶ περᾶστε αὐριο ἀπ' τὸν ταυῖά μου νὰ πληρωθῇτε.

Κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ, τὴν ὥρα πὺ ἡ βράντες καὶ τὸ πάρκο τοῦ ξε-νοδοχείου ἦταν γεμάτες ἀπ' τὸν ἐ-κλεκτότερον κόσμο τοῦ Βισσὺ, ἔφθα-σαν στὸ ξενοδοχεῖο ἡ 37 ἀγελάδες τοῦ Σουλτάνου! Τὸ ξενοδοχεῖο φσι-κὰ ἀναστατώθηκε καὶ εἶδαν κι' ἔφα-θαν ὅς πὺ νὰ μεταφέρουν τὶς ἀγε-λάδες σὲ μιὰ πλησίον ἐκεῖ εὐρισκο-μένη ἀγορίκιαν.

Αὐτὰ εἶνε τὰ χαρακτηριστικώτερα τῶν ἀνεκδότων τοῦ Μουλάι Χαφίντ, μὲ τὸν ὁποῖο γελοῦσε ὅλη ἡ Ἑυρώπη.

Καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ θέατρο. Τὸ βρά-δυ ὅμως ρώτησε τὴν ἀκολουθία του γιὰ τὴ συνέχεια τῆς υποθέσεως τοῦ ἔργου καὶ ὅταν ἄκουσε ὅτι ὅλοι οἱ πρωταγωνιστὰ εἶχαν τραγικὸ τέ-λος, ἐφώναζε:

— Τί κοίμα! Λυποῦμαι πὺ ἔφυ-γα. Ἄν τὸ ἔξερα θὰ ἔμενα. Θὰ φώ-ναζα τὸν Διευθυντὴ τοῦ θεάτρου καὶ θὰ τὸν ἔβαζα νὰ ἀλλάξῃ τὸ τέλος.

ζευγαριά πειὰ μέσα ἀπὸ ὑπόγειες γαλαρίες.

— Φοβοῦμαι ὅτι ὁ ὁδηγὸς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυ-μία σας αὐτή.

— Γιατί;

— Γιατί ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ περνάει πολλὰς τέτοιες γαλαρίες.

— Τότε, σὰς παρακαλῶ, πείστε του, ὅταν φθῇ μπροστὰ σὲ γαλα-ρία, νὰ σταματᾷ γιὰ νὰ κατεβαίνω ἐγὼ. Θὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ βουνὸ πεζὺ καὶ θὰ σὰς φθάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

— Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ προσφθαι-νετε τὸ τραῖνο.

— Ὅθὰ τρέχω μὲ ὅλη μου τὴ δύνα-μι καὶ θὰ τὸ προσφθαίνω!...

Οἱ ἀξιωματικοὶ μὲ μεγάλον κόπο κατάρθωσαν νὰ τὸν πείσουν ὅτι τί-ποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ ὁ Μουλάι Χαφίντ, βλασφη-μώντας τοὺς σιδηροδρόμους καὶ τὸν ἐφευρέτη τους, ἔφθασε ἐπὶ τέλους στὸ Βισσὺ, ὅπου κατέλυσε στὸ μεγα-

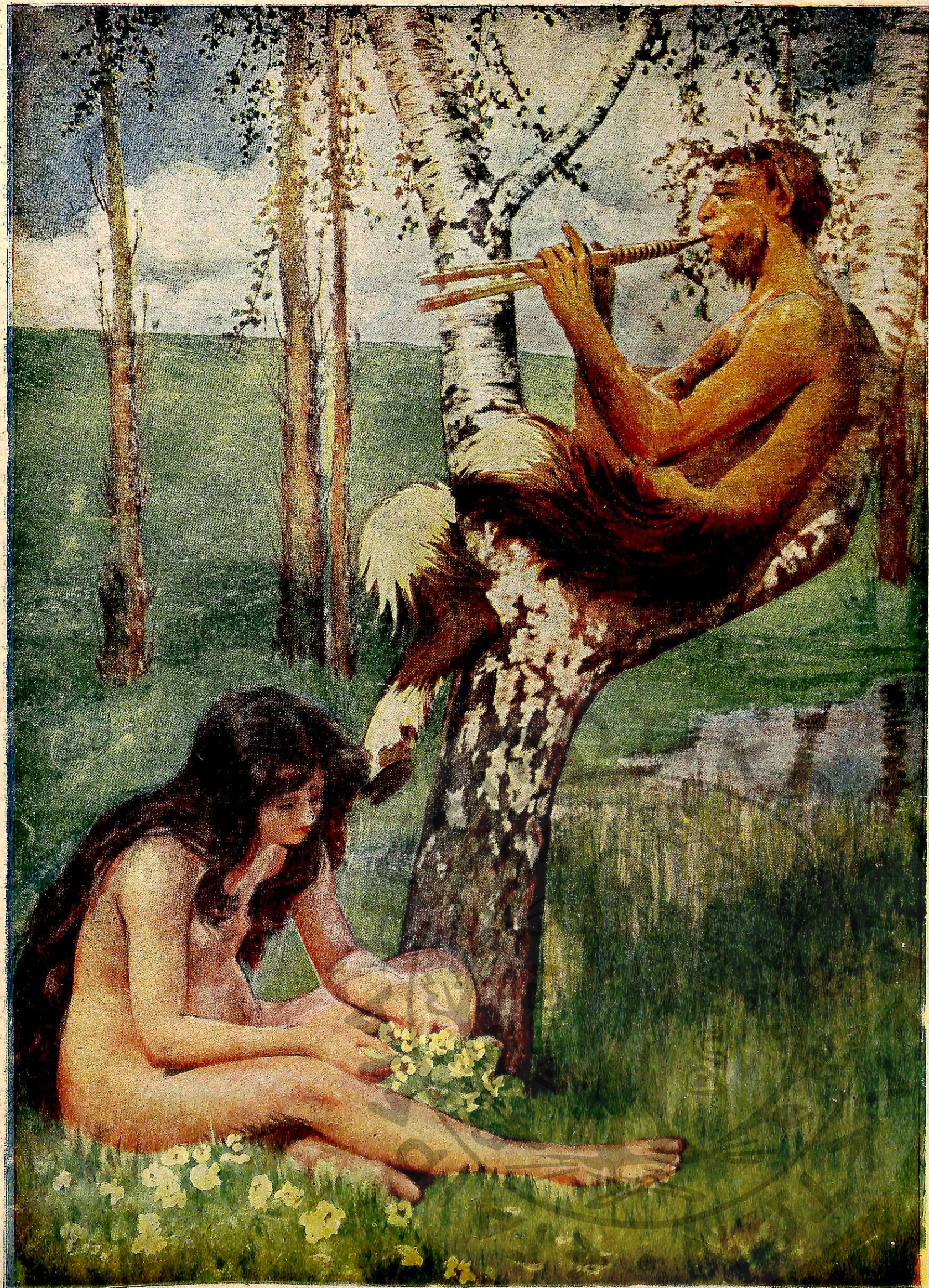
— Μὰ πῶς θὰ πάτε στὸ Βισσὺ; τοῦ εἶπαν ἐκεῖνοι.

— Μὲ τὰ πόδια.

— Μὰ εἶνε πολὺ μακριά.

— Ἀς εἶνε. Πραγματὶ νὰ πεζοπο-ρήσω μὴνες ὀλόκληρους, παρὰ νὰ ὑ-ποφέρω αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

Ἐννοεῖται ὅτι τέτοιο πρᾶγμα δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ τὸ τραῖνο ἐξα-κολούθησε τὸν δρόμο του. Ὅταν ὅ-μως μπῆκε στὸ πρῶτο τούννελ, ἡ

A black and white illustration of a donkey lying down in a field. The donkey is facing left, with its head lowered. It has a dark coat with some lighter patches. In the background, there is a full moon in a dark sky, and some stylized trees or bushes. The foreground shows some small plants and a fence line.

‘Ο ἥρως !...

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

Επιδρομές εναντίον πόλεων. Η αδράνεια των κυβερνητικών στρατευμάτων. Για να μη χάσουν τον ύπνον τους! Ο τρομερότερος ληστής του Μεξικού. Η κέρη του πλουσιού μεγαλοκτημόνου. Η άρπαξη της ωραίας Γκουανταλούπας. Όπου ο Τρίνταντ ξυρίζεται με τα πιστόλια στο χέρι. Τι γράφουν οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι για τους Μεξικανούς ληστές. Τακτ και άβρογης. Ένας Ισπανός μεγίστος ληστής κλπ. κλπ.

Το Μεξικό είναι αναμφισβήτητος, ή, χώρα στην οποία η ληστεία όρμηζει περισσότερο από κάθε άλλο Κόσμο του κόσμου. Ένε τόσο τολμηροί και τόσο θρασύς οι Μεξικανοί ληστές, ώστε, πολλές φορές δεν διακρίνουν να κάνουν επιδρομές εναντίον μεγαλοπόλεων, από τις οποίες, αφού τις κυριεύσουν και τις λεηλατήσουν μεθοδικότητα, αποσύρονται κατόπιν ανένταξτοι, χωρίς την παραμικρή νύχληση ή κέρη της παραμικρής ή του στρατού. Επίσης τακτικά ή ληστικές συμφορές του Μεξικού επιτίθενται εναντίον των αμαρτωλίων και ληστεύουν τους επιβάτες των.

Αν κανείς απ' αυτούς τολμηρή να προβάλει έστω και την παραμικρή αντίσταση, τον σκοτώνουν αλύπητα. Ο κυριώτερος λόγος, για τον οποίο η ληστεία λυμνιέται στο Μεξικό, είναι ότι τα κυβερνητικά στρατεύματα δεν απορροφούν ποτέ να καταδιώκουν σοβαρά και αποτελεσματικά τις ληστικές συμφορές και να τις εξοντώσουν.

Τις νύχτες λόγω χάριν ή περιπολίες στρατιωτών πού γυρίζουν για την ασφάλεια στους δρόμους των πόλεων και των χωμοπόλεων, όσους συναντούν μπροστά τους ανθρώπους ενόπλιους, τους σταματούν και τους ρωτούν:

— Τι είσατε σεις;
— Καλοί άνθρωποι! απαντούν εκείνοι.

Η απάντησις αυτή είναι άρκετή για τους στρατιώτες, οι οποίοι τους αφήνουν να περάσουν ελεύθερα, χωρίς να ενδιαφερόνται περισσότερο.

Εκτός αυτού, οι Μεξικανοί στρατιώτες είναι τρομερά τεμπέληδες και υπναράδες, και όταν κοιμούνται δεν ζυπνούν ο κόσμος να χαλάσει!

Πρό ολίγου καιρού, μία νύχτα, μερικοί Αμερικανοί ιδιοκτήται φυτειών, τους οποίους είχαν δώσει απ' τα κτήματά τους συμφορές Ινδών ληστών, κυνηγημένοι απ' αυτούς, κάπαζαν διευθυνόμενοι προς την κοντινότερη πόλη για να σωθούν. Καθώς όμως περνούσαν μέσ' από μερικά λιβάδια, είδαν ότι τα άλογά τους λίγο έλειψε να πατήσουν πάνω σε σώματα ανθρώπων ξαπλωμένων καταγής, οι οποίοι ούτε σάλευαν καν από τη θέσι τους. Περιέργοι οι Αμερικανοί στάθηκαν εκεί και κατέβηκαν απ' τα άλογά τους για να ιδούν τί άνθρωποι ήταν αυτοί. "Έτσι εξηκρίβωσαν ότι επρόκειτο περί Μεξικανών στοματιών, εντεταλμένων για την καταδίωξη των ληστών. Όταν δε τους παρακάλισαν να τους βοηθήσουν να διώξουν τους ληστές από τα κτήματά τους, οι στρατιώται τους απάντησαν να περιμένουν πρώτα να ξεμερώσει για να μη χάσουν τον ύπνο τους.

Ο Τρίνταντ είναι τόσο άφοβος, ώστε ληστές του Μεξικού είναι ο θρύλος.

Ο ληστής αυτός είναι ένας μικρόσωμος Ινδός, για τον οποίο λένε ότι κανένα στρατιωτικό απόσπασμα δεν τολμάει να τ'αβάλει μαζί του. Ο Τρίνταντ συνήθιζε να ειδοποιή από πριν τα θύματά του ότι την τάδε ημέρα και την τάδε ώρα θα τ'αληστεύσει ή ότι θα τ'α σκοτώσει. Τον φοβούνται δε όλοι τόσο, ώστε κανείς, άμα λάβει την τρομερή του προειδοποίησι, δεν τολμάει να λάβη το παραμικρό προφυλακτικό μέτρο. "Ολοι υποτάσσονται, χωρίς αντίρρηση στη θέλησι του τρομερού ληστήαρχου.

Πρό καιρού ο Τρίνταντ, καθώς γύριζε μαζί με πέντε συμφορές του στα περίχωρα της Σιμαλόα, είδε την κέρη κάποιου πλουσιώτατου μεγαλοακτημόνου, όνοματι Γκουανταλούπα, η οποία τού άρεσε υπερβολικά. Έστειλε άμέσως ένα σύντροφό του στο γαιοκτήμονα και τον είδα:

— Τό Μεξικό είναι η μόνη χώρα του κόσμου, στην οποία βρίσκει κανείς ληστές και ό,τι πρέρει. Μαζί τους δεν διατρέχει κανείς τον παραμικρό κίνδυνο, άμα ξέρει να τους φερθή με τακτ και με λεπτότητα. Έγώ, όταν ταξίδευω στο Μεξικό, δεν κρατώ ποτέ επάνω μου ούτε όπλο, ούτε χρήματα. Έτσι φτάνει να μπορέσω να μιλήσω με

τους ληστές, για να τους ήμερώσω. Έχω πάντα μαζί μου ένα μουκάλ: τρεκ ο υ ή λ (ποτά Μεξικανικό). Τους προσφέρω απ' αυτό, ζητώντας τους συγγνώμη γιατί δεν έχω άλλο τίποτε καλύτερο να τους προσφέρω. Τό νύχτη κανείς στο Μεξικό όπλο μαζί του για ν' αμυνθή εναντίον των ληστών, είναι πράγμα έντελώς περιττό και μάλιστα επικίνδυνο, γιατί ποτέ δεν προφθάνει να το χρησιμοποιήση. Οι ληστές δεν έννοούν να ριψοκινδυνεύουν. Σας στήνουν ενέδρα και δεν σας πλησιάζουν παρά μόνον όταν είναι στεγνά κενά, όποτε δεν σας μένει άλλο παρά να παραδοθήτε.

Ένας άλλος Αμερικανός δημογράφος διηγείται τα εξής:

— Ποτέ μου δεν διέπρεψα τη γκάφα να τ'αβάλω με τους ληστές. Γιατί, αν τυχόν κατορθώσετε να σκοτώσετε έναν απ' αυτούς, εξασφαλίζετε το θάνατό σας απ' τους συντρόφους τους, οι οποίοι θεωρούν καθήκον τους

τά του και τις άρχες για κάθε ληστεία που πρόκειται να κάνη, αλλά συχνά πηγαίνει και στην πόλη για να ιδή τη μητέρα του και, πολλές φορές, μένει εκεί όλη τη νύχτα και πηγάζει, χωρίς κανέναν να τολμήσει να τον ενοχλήση. Κάποτε μπήκε στο δυό περιττοφά του και τ'α γυρισμένα εναντίον του κουρέως, φοβούμενος μήπως ο κουρέως, ελπίζοντας να πάρη το ποσό της επικηρύξεως, τού έκοβε το λαρύγγι.

Ένας Αμερικανός δημοσιογράφος, ο οποίος είχε πάει τελευταία στο Μεξικό, διηγείται τα εξής:

— Τό Μεξικό είναι η μόνη χώρα του κόσμου, στην οποία βρίσκει κανείς ληστές και ό,τι πρέρει. Μαζί τους δεν διατρέχει κανείς τον παραμικρό κίνδυνο, άμα ξέρει να τους φερθή με τακτ και με λεπτότητα. Έγώ, όταν ταξίδευω στο Μεξικό, δεν κρατώ ποτέ επάνω μου ούτε όπλο, ούτε χρήματα. Έτσι φτάνει να μπορέσω να μιλήσω με

τους ληστές, για να τους ήμερώσω. Έχω πάντα μαζί μου ένα μουκάλ: τρεκ ο υ ή λ (ποτά Μεξικανικό). Τους προσφέρω απ' αυτό, ζητώντας τους συγγνώμη γιατί δεν έχω άλλο τίποτε καλύτερο να τους προσφέρω. Τό νύχτη κανείς στο Μεξικό όπλο μαζί του για ν' αμυνθή εναντίον των ληστών, είναι πράγμα έντελώς περιττό και μάλιστα επικίνδυνο, γιατί ποτέ δεν προφθάνει να το χρησιμοποιήση. Οι ληστές δεν έννοούν να ριψοκινδυνεύουν. Σας στήνουν ενέδρα και δεν σας πλησιάζουν παρά μόνον όταν είναι στεγνά κενά, όποτε δεν σας μένει άλλο παρά να παραδοθήτε.

Ένας άλλος Αμερικανός δημογράφος διηγείται τα εξής:

— Ποτέ μου δεν διέπρεψα τη γκάφα να τ'αβάλω με τους ληστές. Γιατί, αν τυχόν κατορθώσετε να σκοτώσετε έναν απ' αυτούς, εξασφαλίζετε το θάνατό σας απ' τους συντρόφους τους, οι οποίοι θεωρούν καθήκον τους

τά του και τις άρχες για κάθε ληστεία που πρόκειται να κάνη, αλλά συχνά πηγαίνει και στην πόλη για να ιδή τη μητέρα του και, πολλές φορές, μένει εκεί όλη τη νύχτα και πηγάζει, χωρίς κανέναν να τολμήσει να τον ενοχλήση. Κάποτε μπήκε στο δυό περιττοφά του και τ'α γυρισμένα εναντίον του κουρέως, φοβούμενος μήπως ο κουρέως, ελπίζοντας να πάρη το ποσό της επικηρύξεως, τού έκοβε το λαρύγγι.

— Πόσα θέλετε;
— Διακόσια πέντε ο σ, μου απάντησαν.

— Άνοιξα άμέσως μία μικρή κασσετίνα, έβγαλα 700 πέσος που είχα μέσα, μέτρησα διακόσια, τους τ'άδωσα κ' έβαλα πάλι τα άλλα πεντακάστα στην κασσετίνα. Οι ληστές, έως με κάποια έκπληξι για την απάθειά μου, πήραν ό,τι τους έδωσα. μ' ευχαρίστησαν κ' έφυγαν, χωρίς να σκεφθόν καν να μου ζητήσουν άλλα χρήματα. Ήσαν ληστές τ'ι μ' ο σ.

Στο Μεξικό υπάρχουν συμφορές, ή οποίες είναι οργανωμένες και εξοπλισμένες σαν τακτικό στρατεύμα και των οποίων τους άρχηγούς οι συμφορίται και ο λαός τους όνομάζουν στρατηγούς.

Ένας απ' αυτούς τους στρατηγούς-άρχισυμφορές είναι και ο στρατηγός Αλμαζών, Ισπανός ευπατέιδης από πολύ άριστοκρατική οικογένεια, ο οποίος ρίχθηκε στο ληστικό επάγγελμα από αγάπη για τις περιπέτειες και τους κινδύνους.

Ο Αλμαζών είναι άπολυτος κυρίαρχος όλου του της νοτίου επαρχίας του Σαν Λουίς Ποτόσι. Κάποτε μάλιστα επέδραμε εναντίον της πόλεως Κεντράλ, της οποίας έλεγχε τ'α άνεξαρτέτως τα μαγαζιά. Δεν επέτρεψε όμως σε κανέναν από τους άνδρες του να μπη μέσα σε σπιτι. Τα λάφυρα που μάζεψε απ' τη λεηλασία εκείνη ήταν τόσο πολλά, ώστε έπρεπε να βρεθούν αρκετά ζώα για να τ'α φορτώση. Άμέσως ο Αλμαζών φώναξε όλους τους κατοίκους που είχαν ζώα και τους παρακάλεσε να τ'α δανείσουν, με την υπόσχεσι ότι θα τους τα επέστρεφε εντός 48 ώρων. Οι κάτοικοι — μήπως μπορούσαν να χάσουν κ' άλλοιώς; — τ'α δώσαν. Έν τ'ο μεταξύ απ' τις άλλες γειτονικές πόλεις, ή οποίες είχαν ειδοποιηθή για την επιδρομή, κινητοποιήθηκαν στρατεύματα με την έντολή να τον πιάσουν ζωντανά, ή νεκρό και να διαλύσουν τη συμφορία του. Καί τ'α αποσπάσματα τον καταδίωξαν λυσσοδύνα.

Ο Αλμαζών όμως όχι μόνο κ'α τ'αρώσαν να ξεφύγη και να φθάση με ό,τι του τ'α λάφυρα στο καταφύγιό του, αλλά και να επιστρέψη τα ζώα, εντός 48 ώρων στους κυρίους τους, όπως τους εί-

χε υποσχεθί!

Μά εκείνη τόν αγάλλισε και ατ'ώρισε να τόν φιλή με πάθος. Ο Ιωσήφ ήταν έτοιμος να παραδοθή στη χάρη της, όταν, εξαφνα, δόναμι Θεού ήρθε να τόν ενισχύση για να μην έγκληματήσω άπέναντι τού μεγαλόκαρδου αφέντη μου εξ αιτίας σου...

Τότε και οι δυο ώρμησαν προς την πόρτα, εκείνος για να φύγη κ' εκείνη για να τόν συγκρατήση. Καθώς

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

..... Η ΩΡΑΙΑ ΖΟΧΡΑ, ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΕΦΡΗ

(Συνέχεια και τέλος)
— Αφ'ήστε με!... Εύσπλαχνική με!... Ήθελε ο Ιωσήφ. "Αν οι δικοί σας θεοί αυτά τ'α πράγματα τ'α θεωρούν άσχημαντα, ο δικός μου Θεός τ'α κρίνει ως μέγала έγκλήματα και τα τιμωρεί άσχημά...

— Ποιός τόν λογαριάζει τ'ο Θεός σου; τού απάντησε ή Ζοχρά σφίγγοντας τον άκρόα πιο δυνατά. Δεν ύπάρχει παρά ένας θεός: ο "Ερως!... Σ'άγαπώ και θέλω να γίνω δική σου.

Καθώς τ'α έλεγε αύτά, ή σύζυγος τού Πετεφρή δέν έβρισκε πεία με γυναίκα. Φαινότανε μάλλον για μία Βαρκίσι, για μία μανιάς, που είχε πέσει άπάνω στη λεία της και δέν τήν άφινε να τής φύγη... Είχε άρπάξει τόν ένάρετο Ιωσήφ από τόν μανδύα του και τόν έσερνε προς ένα ντιβάνι...

Μά ο Ιωσήφ, κάνοντας μ' απότομη κίνησι, κατ'ώρωσε να τής ξεσεί, αφήνοντας μόνο τ'ο μανδύα του στα χέρια της. Άμέσως διευθύνθηκε τρέχοντας προς την πόρτα...

Μά μόλις έφτασε εκεί, τή βρήκε κλεισμένη απ' έξω. Μία άρρωσμένη δούλη της Ζοχράς τήν είχε κλείσει επ'είρηδες.

Μά ο υίός τού Ιακώβ δέν τ'α έχασε καθόλου... Δίπλα στην πόρτα βρισκόταν έν' άνοιχτό παρδαύρο. Χωρίς να διστάση ούτε στιγμή, ώρμησε προς αύτό και πήδηξε έξω.

— Έμ, τ' εν' αύτό; άκουσε τότε να τού λέη μία φωνή. Πώς βγαίνεις μ' αύτό τόν τρόπο απ' τα διαμερίσματα τής γυναίκας μου; Δυστυχία!... Ο Ιωσήφ, πηδώντας, είχε πέσει άπάνω στην πλάτη τού Πετεφρή...

Τ'ι έπηκολούθησε κατόπιν, σ'ας τ'ο διηγηθήκαμε στην άρχή τής ιστορίας μας...

Θέλετε τώρα να μάθετε πως διηγείται τή σκηνή αύτή ο Μωάμεθ στο Κοράνι; Αξίζει τόν κόπο να σας τήν άφηγηθούμε, γιατί έχει υπερικίες άγνωστες λεπτομέρειες που δέν τις έχει ούτε ή Παλαιά Διαθήκη, ούτε τ'ο βιβλίό τού Μπέν Χαμπέν Χακέμ, από τ'ο οποίο πήραμε τ'α κυριότερα σημεία τής ιστορίας μας.

Ορίστε:

— Η γυναίκα τού Πετεφρή έρωτεύθηκε τρελλά τόν Ιωσήφ. Μία μέρα τόν κάλεσε στο διαμερίσμά της, κ' άφοψ έκλεισε καλά τις πόρτες, τού είπε: «Σ'άγαπώ!... Έλα κοντά μου». Τότε ο Ιωσήφ τής απάντησε: «Γυναίκα, μη με βάζεις σε πειρασμό... Ο Θεός να με φυλάξη για να μην έγκληματήσω άπέναντι τού μεγαλόκαρδου αφέντη μου εξ αιτίας σου...»

Μά εκείνη τόν αγάλλισε και ατ'ώρισε να τόν φιλή με πάθος. Ο Ιωσήφ ήταν έτοιμος να παραδοθή στη χάρη της, όταν, εξαφνα, δόναμι Θεού ήρθε να τόν ενισχύση για να μην έγκληματήσω άπέναντι τού μεγαλόκαρδου αφέντη μου εξ αιτίας σου...

Τότε και οι δυο ώρμησαν προς την πόρτα, εκείνος για να φύγη κ' εκείνη για να τόν συγκρατήση. Καθώς

μάλιστα ή Ζοχρά προσπαθούσε να τόν πιάση, τού ξέσχισε τόν μανδύα. Άπάνω στη φασαρία αύτή μπήκε ο Πετεφρής. Άμέσως ή γυναίκα τού έτρεξε προς αύτόν και τού είπε:

— Ποιά τιμωρία αξίζει εκείνος που θ'α θελήση να προσβάλη τή γυναίκα σου;... Θάνατο ή φυλάκισι, βέβαια;...

Καί, δείχνοντας τόν Ιωσήφ, έπρόσθεσε:

— Νά, αύτός ο δούλος σου θελήσε να με προσβάλη!

— Όχι, τή διέκοψε ο Ιωσήφ. Αυτή θελήσε να με τραβήξη στο κακό...

Μά τή στιγμή εκείνη μπήκε μέσα κ' ένας ήλικιωμένος και σοφός συγγενής της Ζοχράς, ο οποίος μαρτύρησε εναντίον της λέγοντας:

— Άν ο μανδύας τού επιστάτη σου, Πετεφρή, είναι σχισμένος από

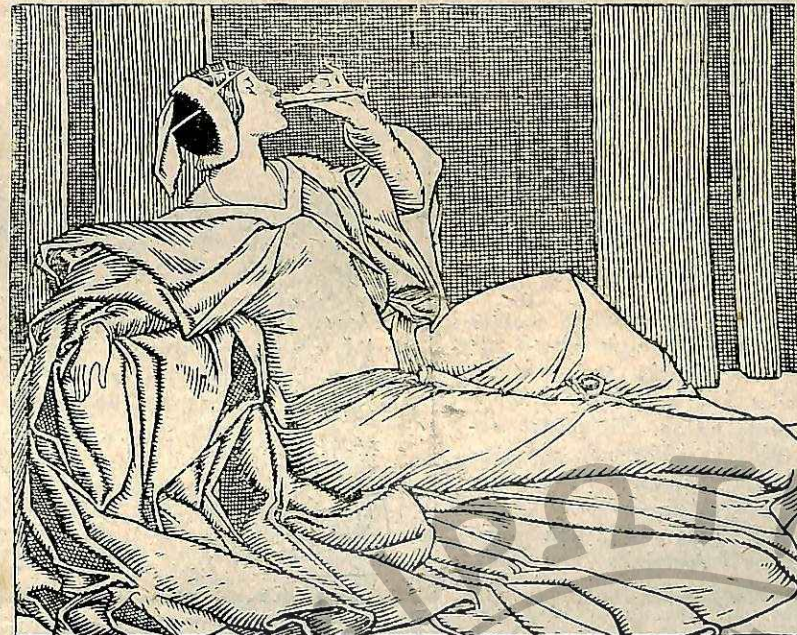
τήν άριστοκρατία τής πόλεως και ή γυναίκες των άρχόντων έλεγαν μεταξύ τους:

— Η γυναίκα τού πανισχύρου αφέντη Πετεφρή έχει τρελλαθή από έρωτα για κάποιον δούλο της... Αυτό θ'α π'ή πως έπηρε τόν κακό δρόμο.

Μόλις τ'ο άκουσε αύτή ή γυναίκα τού Πετεφρή, ώργάνωσε ένα συμπόσιο και προσκάλεσε όλες τις άρχόντισσες αύτές να τ'ο τιμήσουν, φροντίζοντας προηγουμένως να βάλη στα σερεβίτια τους κ' ένα μαχαίρι καλά ακονισμένο. Έπειτα διάταξε τόν Ιωσήφ να παρουσιασθί μπροστά τους.

Μόλις εκείνες τόν είδαν, τρελλάθηκαν σχεδόν από τ'ο θαυμασμό τους. Για να ξεσπάσουν τ'ο πάθος τους, έπήραν τ'α μαχαίρια τους κ' άρχισαν να κόβουν τ'α δάχτυλά τους, φωνάζοντας:

— Ω, θεοί! αύτός δέν έ'νε άν-

Η Ζοχρά

πίσω, ή γυναίκα σου λέει φέμματα. Είπε άγγελος τού Ουράνου!

— Αυτός είναι εκείνος, τούς είπε τότε ή γυναίκα τού Πετεφρή, τόν οποίο με κατηγορείτε... Θέλησα να τόν κάνω δικό μου, μ'α αύτός μου αντίστησε...

— Άν αντίσταθι και τώρα στην αγάπη μου, θ'α τόν πετάξω σε μία φυλάκη και θ'α τόν αφήσω να πεθάνη εκεί μέσα...

— Ω, Ιωσήφ, έχασε αύτή τή θλιβερή περιπέτεια, και σύ, γυναίκα, ζήτησε τού συγγνώμη γιατί άμνησχησες...

Τ'ο έπεισόδιο αύτό, όσο κ' αν ή Πετεφρής προσάβησε να τ'ο κρατή, σε έκτεσώ να με προσπαθήσεις από τις παγίδες τους για να μην πείσω

θεοποιή!... Είπε άγγελος τού Ουράνου!

— Αυτός είναι εκείνος, τούς είπε τότε ή γυναίκα τού Πετεφρή, τόν οποίο με κατηγορείτε... Θέλησα να τόν κάνω δικό μου, μ'α αύτός μου αντίστησε...

— Άν αντίσταθι και τώρα στην αγάπη μου, θ'α τόν πετάξω σε μία φυλάκη και θ'α τόν αφήσω να πεθάνη εκεί μέσα...

— Ω, Ιωσήφ, έχασε αύτή τή θλιβερή περιπέτεια, και σύ, γυναίκα, ζήτησε τού συγγνώμη γιατί άμνησχησες...

Τ'ο έπεισόδιο αύτό, όσο κ' αν ή Πετεφρής προσάβησε να τ'ο κρατή, σε έκτεσώ να με προσπαθήσεις από τις παγίδες τους για να μην πείσω

θεοποιή!... Είπε άγγελος τού Ουράνου!

— Αυτός είναι εκείνος, τούς είπε τότε ή γυναίκα τού Πετεφρή, τόν οποίο με κατηγορείτε... Θέλησα να τόν κάνω δικό μου, μ'α αύτός μου αντίστησε...

— Άν αντίσταθι και τώρα στην αγάπη μου, θ'α τόν πετάξω σε μία φυλάκη και θ'α τόν αφήσω να πεθάνη εκεί μέσα...

— Ω, Ιωσήφ, έχασε αύτή τή θλιβερή περιπέτεια, και σύ, γυναίκα, ζήτησε τού συγγνώμη γιατί άμνησχησες...

Τ'ο έπεισόδιο αύτό, όσο κ' αν ή Πετεφρής προσάβησε να τ'ο κρατή, σε έκτεσώ να με προσπαθήσεις από τις παγίδες τους για να μην πείσω

θεοποιή!... Είπε άγγελος τού Ουράνου!

— Αυτός είναι εκείνος, τούς είπε τότε ή γυναίκα τού Πετεφρή, τόν οποίο με κατηγορείτε... Θέλησα να τόν κάνω δικό μου, μ'α αύτός μου αντίστησε...

— Άν αντίσταθι και τώρα στην αγάπη μου, θ'α τόν πετάξω σε μία φυλάκη και θ'α τόν αφήσω να πεθάνη εκεί μέσα...

— Ω, Ιωσήφ, έχασε αύτή τή θλιβερή περιπέτεια, και σύ, γυναίκα, ζήτησε τού συγγνώμη γιατί άμνησχησες...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Η δραματικότερα και παθητικότερα ιστορία τής σειράς των «Μεγάλων Ερωτών»

Η ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΑ ΛΟΡΕΝΤΑΝ

Ένα σπαραχτικό έρωτικό ειδύλλιο που διαδραματίζεται στο παλάτι τού Δόγη τής Βενετίας.

ΕΡΩΤΕΣ, ΠΑΘΗ, ΜΙΣΗ, ΖΗΛΟΥΣΙΑ, ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ, ΘΑΝΑΤΟΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Είπε πολύ της μόδας τον τελευταίο καιρό ομπρέλλες από κασά ή από αλπακά, κεντημένες με χρωματιστό μαλλί ή γαρνιρισμένες με ένκρουστα από δέρμα. Έτσι, μία ομπρέλλα από κασά πράσινο γαρνιρεται με κέντημα μπέζ, καφέ και κόκκινο, ή με ένκρουστα από δέρμα καφέ. Αν η ομπρέλλα είναι άσπρη, τότε γαρνιρεται με μοτίφ από κόκκινο δέρμα.

Όταν η ομπρέλλα είνε άσπρη με την τσάντα, τότε η τσάντα γαρνιρεται με τα ίδια σχέδια που στολίζουν και την ομπρέλλα. Συχνά επίσης το χερούλι της ομπρέλλας και το φερμουάρ της τσάντας είνε άσπρη.

Πολλές ομπρέλλες γαρνιρονται με μεγάλα μονογράμματα. Για την εξοχή και τις εκδρομές είνε της μόδας ομπρέλλες από ύφασμα έμπριμε με μεγάλα λουλούδια.

Σιγά-σιγά τα καπέλλα από φέτρ αντισταθίζονται από ψάθινα. Η ψάθες όμως που συνηθίζονται είνε τόσο μαλακές, ώστε τα καπέλλα εφαρμόζουν στο κεφάλι τόσο καλά, όσο και τα καπέλλα από φέτρ. Έτσι βλέπουμε, έκτος από τις καπέλλιν και τα κλός από ψάθα, και χαριτωμένες μικρές φόρμες ντραπέ.

Καπέλλα από ψάθα με απλές γραμμές, γαρνιρισμένα με φέτρ ή με κορδέλλα, συνοδεύουν τα ταγιέρ και τα απλά φορεματάκια από λαινάζ.

Καπέλλα από μονόχρωμη ψάθα με ιδιόρρυθμα σχέδια συνοδεύουν φορέματα από «άμπιγιέ», δηλαδή πιο έπισημα.

Η πιο έπισημη ψάθα είνε η ψάθα τέρεσε, ή οποία είνε πολύ λεπτή και μαλακή.

Τα καπέλλα λούσου γαρνιρονται με κορδέλλες, με μοτίφ από πέτρες και με ντραπερί από σάτεν ή από κομπ-ζωρζέ.

Μερικά πρωινά ψάθινα «κλός» απλώς-μαρμέν, γαρνιρονται με φουλάρο άσπρο με βούλες μπέζ. Επίσης ψάθινα κλός, κόκκινα, γαρνιρονται με φουλάρο άσπρο, με βούλες κόκκινες. Στην περίπτωση αυτή η γκαζιά του φορέματος ή το μαντήλι που πίνει γύρω στο λαιμό, είνε από το ίδιο φουλάρο.

Καπέλλα έφαρμωσμένο στο κεφάλι από ψάθα χρώματος παπαρόνας, γαρνιρεται με μπορ και με βούλες από άσπρο φέτρ.

Καπέλλιν από ψάθα μπλε-παστέλ γαρνιρεται με ντεκούπ από άσπρο φέτρ.

Δύο χρόνια χρειάστηκαν για να τελειώσει η τεραστία αυτή εργασία. Έτσι, μέσα στο λίγο αυτό διάστημα, η Αίγυπτος, που την εσέπασαν προηγουμένως τα κύματα, μεταβλήθη στην εύφορη χώρα που θαύμαζουμε σήμερα.

Υστερ' απ' αυτό, οι έβροι του Ιωσήφ δεν ετόλμησαν πια να πουν τίποτε γι' αυτόν.

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ

Τουαλέττα για υπαίθριες καλοκαιρινές εορτές και για τις κορσές, από δαντέλλα και κρέπ-μαροκαίν μαύρο. Η φόρτα είνε πιο μακρύα πίσω, το κορσάκι συμπληρώνεται με ένα μικρό μπολερό και ή ζώνη κλείει με μία μικρή αγκράφα από σιράς. Η ομπρέλλα είνε από κασά πράσινο άνοιχτο, με ένκρουστα από καφέ δέρμα.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Δύο πολύ κομψά καπέλλα, ένα των οποίων το πρώτο γίνεται από μαύρη ψάθα και γαρνιρεται με κορδέλλα από σάτεν, και το δεύτερο από μαύρο φέτρ και είνε πολύ πιο πλατύ δείξι.

Φορέματα από κρέπ έμπριμε συνοδεύονται από καπέλλιν γαρνιρισμένες με ντραπερί από το ίδιο έμπριμε ύφασμα.

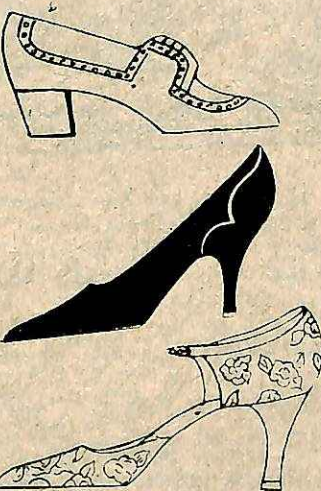
Φορέματα από κρέπ-έμπριμε συνοδεύονται από επανωφόρια μονόχρωμα με ντουμπλόρ από το ίδιο κρέπ.

ΦΟΡΕΜΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

Φόρεμα από μουσελίνα έμπριμε με ίσιο κορσάκι και διπλό βολάν στη φόρτα. Η εσάρπα στο λαιμό γίνεται από το ίδιο ύφασμα.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Παπούτσι πρωινό από λευκό δέρμα, με ένκρουστα από καφέ. Γοβάκι άπογευματινό από δέρμα ζαρκαδιού μαύρο, με χρωματιστή γραμμή, και παπούτσι βραδυινό από χρυσό μπροσέ, με μπροσέ από κόκκινο.

Η μουσελίνα είνε εφέτος πολύ «άν-βόγκ». Με αθήρια φορέματα από μουσελίνα μονόχρωμη ή έμπριμε, πηγαίνουν μεγάλες καπέλλιν, από άνοιχτόχρωμες ψάθες, στολισμένες με λουλούδια.

Τα φορέματα από μουσελίνα

Η Μονταίν

Η δοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και άπολυμαίνει τους δόντας. Καταστρέφει τους φορείς της σήψης και δροσίζει το στόμα.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ
ΤΗΣ ΠΕΡΛ ΟΥΑΪΤ

«Δι' άφαιρέσεως τις περιττές τρίχες και τα διάφορα χνούδια, μεταχειρίζεσθε όλίγον Τάκxυ, την άρωματισμένη αυτήν κρέμαν, όπως βγαίνει από το σωληνάριο. Περιμένετε 5 λεπτά και πλύνετε το μέρος εκείνο με κρύο νερό. Αι διατυπώσεις του τελείωσαν. Θα καταμαγυθώτε από το αποτέλεσμα του και θα άποχαιρετήσετε δι' παντός το επικίνδυνον ξυράφι, το όποιον προκαλεί σπινάκια και βγάζει τις τρίχες σκληρότερες και γρηγορότερον, καθώς και τα κακώδη άποφλωτικά. Οικονομικόν, άβλαβές το Τάκxυ διαλύει το τρίχωμα και το εξαλείφει. Είνε μία θαυμασία εφεύρεσις, της οποίας είμαι φανατική όπαδός.»

Τό Τάκxυ, Παρισινή κρέμα, πωλείται είνε όλα τα καταστήματα άν-δραχ. 40. Είνε κρέμα μοναδική και ή τιμή της, τιμή εύκαιρίας.

Γενικός Άντιπρόσωπος δι' την Ελλάδα:

ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΣΟΣ

Διαρκής παρακαταθήκη, Στοά Πισματζόγλου, Άθήνα.

Υποκατάστημα έν Θεσσαλονίκη όδός Μεγ. Άλεξάνδρου 35.

Τά προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται πρὸς 3 δραχμάς έκαστον.

Η δοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τους δόντας, τα ούλα, ολοκληρών το στόμα. Δοκιμάσατέ την και θα άθανθήτε καθαριότητα και δροσερότητα του στόματος επί ώρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Άριστον άβλαβές

Άμερικανικόν

Άντιδρωτικόν

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Καθαριότης και

οικονομία

ένδυμάτων

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΣΙΔΝΕΎ' ΝΟΕΛ

ΔΙΑ ΟΙΚΙΑΚΑ ΣΚΕΥΗ

Σκεύη μαγειρικής
έξ άλουμινίου.

Δοχεία σκουπιδιών
με σκέπασμα, άπα-
ραίτητα δι' τα κα-
λοκαίρι.

Μαχαιροπήρουνα, έ-
πάργυρα.

Πήλινα, πορσελά-
νινα, υαλικά.

Βάζα, λάμπες κ.λ.π.

Τάπητες και έπι-
πλα.

ΠΡΙΝ ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΑΠ'
ΑΛΛΟΥ ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΜΑΣ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ

ΣΙΔΝΕΎ' ΝΟΕΛ Α.Ε.

Κοραή 3α

ΑΘΗΝΑΙ

Πριν αγοράσετε την ομπρέλλα σας
έπισκεφθήτε το καλλιτεχνικόν έρ-
γοστάσιον ομπρελλών

ΚΡΑΚΑΣ

29 Μιλτιάδου και Νικίου 138, (πάρος Αιόλου) - Άθήνα

Πάλαις χενδρική και λαινική
Ίδιαίτερον τμήμα έπισκευής
ομπρελλών

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Όδός Σίνα 9 - Άθήνα

Άριθ. τηλ. 8-72 (Παλαιός)

ΒΟΥΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικόν και Άπο-
θεματικόν Δραχ. 111.000.000

Κεντρικόν Πρατήριον όδ. Άθηνάς 53

Οίνοι χύμα : (Λευκοί, έρυθροί, γλυ-
κέις, μωσχάτοι.

Οίνοι εις φιάλας : (Έπιτραπέζιοι, έ-
πιδόριοι, δρεκ-
τικοί, τονωτικοί.

Βέρμου «κ παλαιού Μωσχάτου οίνου

Μαυροδάφνη άπαράμυλλος

Παλαιόν άπόσταγμα οίνου

«ΒΟΥΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΠΗ

Πωλούνται εις όλα τα κέντρα
καταναλώσεως

Εις Παλαιόν Φάληρον πα-
ρά την «Φρύνην», πωλεί-
ται οικόπεδον έν 1100 πή-
χων, με εύκολίας πληρω-
μής. Πληροφορία: Τυπο-
γραφείον Στράγγαλου. Ό
δός Λέκκα 7.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Βιβλία ειδικά άγγελιών έν 400
και 800 σελίδων εδράσεται στο
τυπογραφείον Στράγγαλου ό-
δός Λέκκα 7.

ΓΕΩΡ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος. Επί δε
αεσασίας Έμπροσθεν της Ιδι-
αντίας Κλινικής του Καθηγη-
τού κ. Γεωργίου Φωταίου. Δέ-
χεται καθ' έλάχιστην όδός Κε-
φαλληνίας 80.
Ώρα 8-11 π. μ. και 4-7 μ. μ.
Άριθ. Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν)

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Όδός Άχαρνών 170α (Τάγμα)

ΚΡΕΚΑ
ΒΟΥΛΗΣ 13

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν την τελευταίαν Ό-
φθαλμολογική. Κλινικήν του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγητού της Όφθαλμολογίας έν
τῷ Πανεπιστημίῳ.

27 Μετάνδρου 27-Άθήνα. Τηλ. 1-68

Αγοράζονται εις καλήν τιμήν
βιβλία και έλθούληροι βιβλιοθή-
και. Πληροφορία εις τα γραφεία
μας.

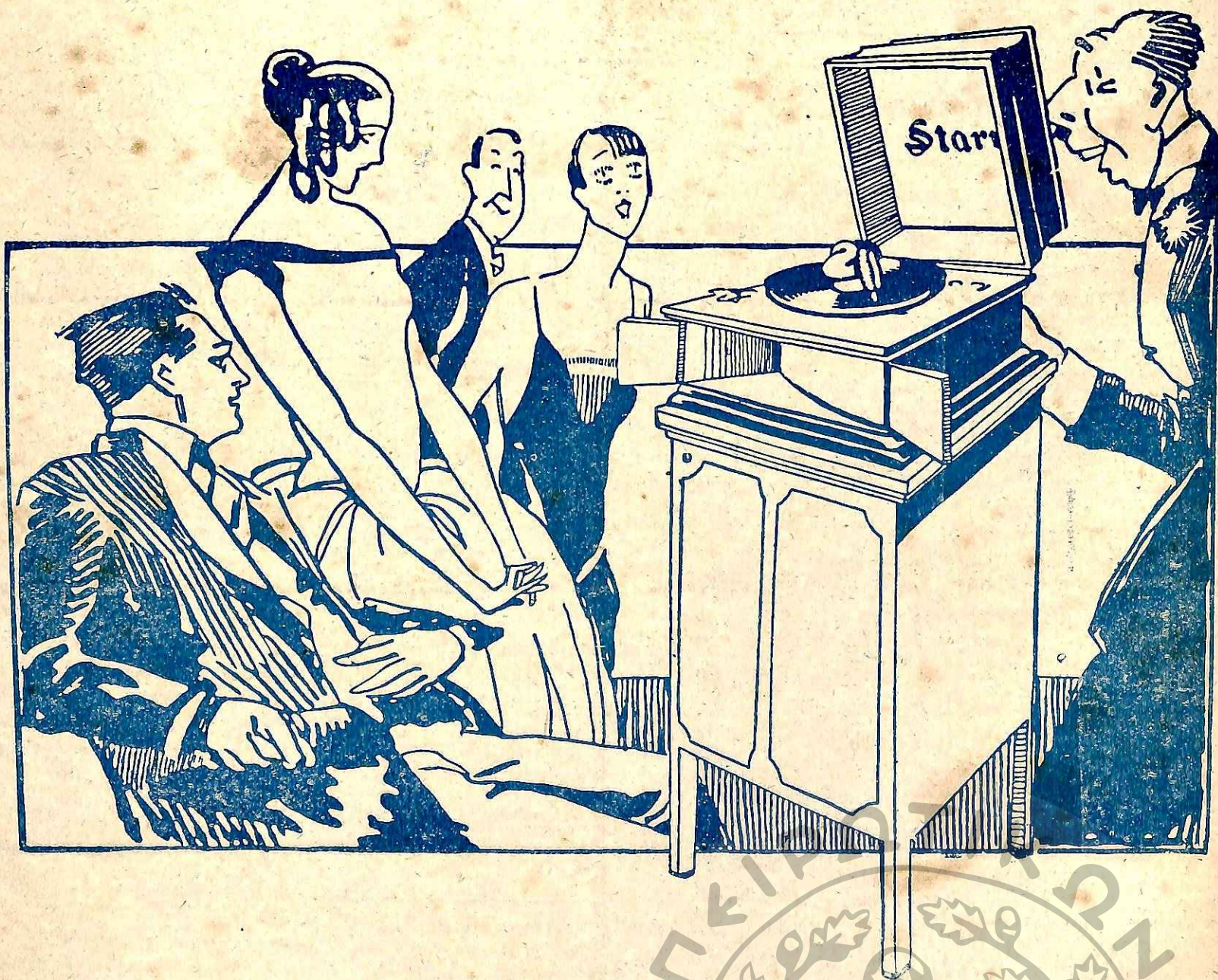
ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήνα Λέκκα 21α.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48